

Voorgevoel

Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Lara's ogen schieten open en paniek raast zich door haar lichaam heen. Ze begon wild

om zich heen te trappen, proberen te voorkomen dat haar lichaam uitvalt. Haar longen begonnen zich te vullen met water als ze met haar hanglider vecht om eruit te komen. Op een gegeven moment, herinnerd ze zich de brief van Winston. Hij zei dat hij iets had achtergelaten in haar laars. Ze pakt meteen de zool van haar laars, en scheurt het vakje open. Als ze naar binnen grijpt, realiseert Lara zich dat dit het einde kon betekenen. Nogal een gekke manier om te gaan, vooral het feit waar ze allemaal doorheen moest.

Haar hand pakt iets vast en ze trekt het eruit. Lara moest zichzelf stoppen met uithuilen wanneer ze ziet wat het is – een zuurstoflong. Ze steekt het in haar mond en zoog een grote hoeveelheid lucht naar binnen. Haar longen brandde. Lara begon de glider van haar lichaam weg te trekken en schopt omhoog. Een paar minuten later breekt haar hoofd zich door het oppervlak. Ze rukt de zuurstoflong uit haar mond en hapt de schone verse lucht in. Als haar hart eenmaal gestopt is met snel kloppen, trekt Lara de glider onder zich, en grijpt zich vast aan de metalen stang. Ze lag uitgeput in het water als de stromingen van de oceaan haar lichaam meevoeren. Langzaam zakken haar oogleden en valt ze in een diepe slaap.

Stralingen van de zon schenen op Lara's lichaam en de warmte maakte haar wakker. Ze knipperde een paar keer, met de poging zich te herinneren waar ze was. Helder, blauw water omringt haar, met niets anders in zicht. Ze trok zo veel mogelijk van de glider uit het water als ze kon. Ze had wanhopig een vlot nodig, en dit was alles waar ze mee kon werken. Lara grijpt naar de mes gebonden aan haar rechterkuit en snijdt de glider door de helft, en haalt de beschadigde vleugel weg. Ze draait de goede vleugel om, tevreden dat het perfect gevormd was voor haar vlot. Langzaam klimt ze erin, en trekt de andere vleugel met haar mee. Gelukkig voor haar, hielp de metalen stang om te voorkomen dat de vleugel zou inklappen. Lara ging liggen om te rusten, en begon nogmaals te dutten.

Even later word Lara nog een keer wakker van de hete zon die langzaam haar lichaam begon te verbranden. Haar zwarte jumpsuit trok de zon direct aan. Ze ritst het pak open en trok het uit. Daar onder droeg ze een korte kaki broek en een witte geplukte top. De beschadigde vleugel was nu volledig droog en Lara pakt haar mes en begint het in kleinere stukjes te snijden. Zodra ze nog een deel openvouwt, verbaasde het haar dat ze haar zonnebril vind verweekeld in het materiaal. Ze plaatste het op het vlot samen met de stukjes van de vleugel op een klein stapeltje. Ze doet haar rugzak af, en op een één of andere manier kon ze zich niet herinneren wat er in zat. De zon was behoorlijk heet en ze begon zich licht in haar hoofd te voelen. Ze opent haar rugzak en begon de inhoud weg te halen. Het eerste ding wat ze eruit haalde was haar drinkfles.

Tot op dat moment had ze niet door hoe droog haar keel was. Ze was uitgedroogd! Jammer genoeg, was de fles nog maar tot de helft vol. Vlug, draait ze de dop eraf en doet haar hoofd naar achter. Haar mond brand als het water zich in haar droge mond stroomt. Ze dronk nog een paar slokken en deed de dop er weer op. Ze kon niet alles opdrinken, omdat dit het enige was dat ze had. Het was erg ongelukkig dat ze midden in het oceaan was verdwaald en niet in een meer. Het was pijnlijk om naar het water te kijken omdat ze het niet kon drinken.

Op dat moment, bedenkt Lara iets. Misschien kon ze het ontzouten? Het was moeilijk te zeggen of het zou werken of niet, maar ze moest het proberen. Water was op dit punt essentieel voor overleving. Ze pakt een stuk materiaal van de stapel en sneed sommige stukken van de mast uit het lapje stof. Dan, snijdt ze nog een stuk in dunne repen en begon een kleine piramide te bouwen van het materiaal. Het enige wat ze nog hoefde te doen was wachten totdat de zon zijn werk begon te doen. Ze zette de drinkfles op zijn plek en gaat terug naar haar rugzak. Het volgende voorwerp dat ze pakte was een stukje papier. Het meeste inkt was uitgesmeerd, maar ze kon nog steeds lezen wat er stond. Een glimlach verhelderde haar gezicht als ze het overleest. Door Winston, was ze nog steeds in leven. Als hij niet die zuurstoflong in haar laars had gestopt, was ze nu absoluut dood geweest. Lara vouwt voorzichtig de brief en plaatst het terug in haar rugzak met de gebruikte zuurstoflong. Ze bewaarde het zeker wel.

Lara pakt haar twee magnums, werphaak schieter en Heckler & Koch. Elk pistool had niet meer zoveel kogels over, maar ze was niet van plan ze weg te gooien. Ze stopte hun in een hoekje van de vlot samen met haar jumpsuit. Daarna, grijnzend, haalt ze een paar verpakte gloeistaven tevoorschijn. Als ze dit overleefd, moest ze Zip hiervoor bedanken. Plotseling, valt haar gezicht in een frons. Wat zou er met Zip gebeurd zijn? Toen Lara ontsnapt was zag ze nergens de helikopter. Ze sloot haar ogen en schudde haar hoofd. Ze hoopte dat hij net op tijd is weggekomen. Ze pakt de zonnebril en friemelde met de mic. Niks. Ze was waarschijnlijk toch te ver weg van hem om een enig signaal te ontvangen. De laatste twee voorwerpen in haar rugzak waren voedselpakketten die ze van het terrein had meegenomen. Er was niet veel, maar ze had genoeg om haar door de laatste paar dagen heen te slepen als ze er zuinig mee is. Het was echter niet het eten waar ze zich zorgen om maakte. Als ze niks had om te drinken, zou het een geluk bij een ongeluk zijn als ze het nog een paar dagen volhield. Ze draait zich om, om te kijken naar de ontzouting proces. Het was zich al begonnen met het vullen van waterdruppels. Lara glimlacht als een druppel in de fles valt. Binnen een paar uur zou haar fles waarschijnlijk weer vol zijn.

De lichaam van Lara begon zich te bakken in de zon. Er moest toch iets zijn om te maken, een soort van bescherming. Echter, het enige andere materiaal dat ze had, waren de paar stukken die over waren van de beschadigde vleugel. Na een paar minuten, had Lara succesvol een stuk van de vleugel in een vierkant stuk gesneden. Met gebruik van de kleine mast van het lapje met stof, was het mogelijk voor haar om een kleine dak te maken voor zichzelf. Het beschermde echt maar een klein deeltje van haar lichaam, maar het was beter dan niets. Tevreden met haar werk, besloot Lara even te rusten. Moment later sloten haar ogen zich nogmaals.

Het is aardedonker als Lara wakker wordt. Ze rommelt heen en weer, met een poging zich ergens aan vast te houden. Ze lag voor een paar uur in een diepe slaap en had zich niet voorbereid voor de nacht. Na haar draai te hebben gevonden op de vlot, vond ze de verpakte gloeistaven. Ze haalde er eentje uit en stak het aan. Onmiddellijk, kwam er een stralende vlam tot leven. Zijn helderheid was troostend, aangezien ze zich nogal alleen begon te voelen. Ze doet haar rugzak weer om, met de verpakte gloeistaven erin gestopt. Ze wilde niet het risico lopen ze te verliezen. Dan, pakt ze één van haar magnums en doet het in haar tas. Net als ze naar de andere pistool reikt, stoot haar iets hard van achteren. Ze schiet vooruit, en land ruw

op haar gezicht. Een grote golf breekt overboord, wat haar drijfmat maakt en de vlot overstroomd. Vlug, duwt ze zichzelf omhoog in een hurkhouding en houdt zich vast aan de metalen stang als ze over iedere golf rijdt. Na, wat een eeuwigheid leek te duren, lag de oceaan weer plotseling stil.

Lara smakte weer terug op de vlot. Volledig uitgeput en drijfmat tot het bot, begon haar lichaam te schudden van de plotselinge rilling dat over haar heen gaat. Ze ging weer rechtop zitten en rommelt aan haar rugzak, met nog een gloeistaaf. Haar gezicht begon nog meer in te zinken als ze naar haar vlot kijkt en ontdekt dat alles weg is. De golven hadden alles weg genomen, behalve haar drinkfles dat in het water op de bodem lag. Haar lippen vormen een dunne lijn als ze verderop tuurt. Ze keek naar de oceaan om haar heen, hopen om haar jumpsuit ergens vlakbij te zien rondrijven, maar geen geluk. Het enige wat ze nog over had was één magnum, haar rugzak, beetje eten, vier gloeistaven en de brief en zuurstoflong van Winston. 'Had erger kunnen zijn, toch?' Lara zucht als ze de gloeistaaf tussen haar knieën klemt en het water uit haar vlot begon te scheppen met haar handen. Het zou een lange nacht gaan worden.

Lara's ogen flikkeren open en ze kijkt om zich heen. De zon begon te rijzen, en was al bezig de koele lucht te verwarmen. De maag van Lara knorde luid. Ze reikt in haar rugzak en haalt er een voedselpakket uit. Ze begon het snel op te eten, en laat geen enkele kruimel achter. Haar blik schuift plotseling naar de drinkfles op de bodem van de vlot. Een plotselinge wanhopigheid stoot haar vooruit, en ze grijpt de fles. Er zat een mondvolle laag met water in. Lara's keel voelde aan alsof het zich zou dichtknijpen. Ze gooit haar hoofd naar achteren en giet het water in haar mond met een glimlach op haar gezicht.

'Bah!' Lara spuugt alles uit en krimpt ineen als een vieze smaak van zout haar mond vult. Ze spuugt een paar keer over de zijkant, met een poging de afschuwelijke smaak weg te krijgen uit haar mond. Het zout begon hevig in haar keel te prikken als ze voor even een vies gezicht trekt. Boos, gooit Lara haar drinkfles over de vlot in de oceaan. '*Dat werkt dus ook niet*', dacht ze. Ze zonk terug in haar vlot en zucht. Kleine druppels met bloed vallen van haar lippen als ze een vinger over haar droge, geknapte lippen veegt. Wat moest ze nu gaan doen? Ze had praktisch al haar eigendommen verloren tijdens de nacht. Lara kijkt om zich heen, wanhopig om een schip te zien, of zelfs een vliegtuig, maar het enige in zicht was de oceaan die niet meer zo aantrekkelijk was. Lara zat voorover gezakt op de vlot als ze haar palm op haar rechterslaap plaatst. Haar hoofdpijn werd maar erger en ze voelde zich nogal duizelig. Haar buik deed pijn en ze voelt zich ineens erg ziek. Ze leunt over de rand en houdt haar vlecht naar achteren als ze begint te spugen in het water. Ze bleek te lijden aan oververhitte uitputting en had binnenkort snel hulp nodig. Ze schept wat water in haar handen en wast haar mond schoon. Ze hield een hand op haar buik als ze gaat liggen en in een diepe slaap beland.

Een koele bries fluistert om zich heen, en kamt zich door Lara's haar. Het vloog rondom haar lichaam, draaiend om haar gezicht en zo in haar geopende lippen. Lara's ogen openen zich langzaam als ze de zoute lucht inademt. Haar lichaam deed pijn van het constant ineenkrimpen op de vlot voor zo lang. Ze draait zich op haar zij en haar zicht wordt wazig als haar ogen zich door het donker heen turen. Haar keel brandde van het ziek zijn en haar mond was erg zurig. De maan scheen hoog in de nachtelijke lucht, wat een warme en glinsterende gloed over het water laat gaan. Lara kijkt naar links, en haar mond valt open. Lara wrijft in

haar ogen en staart in verbazing. In de verte, scheen een dof licht wat leek op een grote boot! Dit was haar kans! Ze moest hun aandacht zien te trekken. Ze gooit haar rugzak af en friemelt met de gesp. Met een gloeistaaf in haar hand, breekt ze het in één keer tot leven in minder dan een seconde. Ze reikt zo hoog als ze kan en zwaait uitzinnig heen en weer. Ze zwaait het van zij tot zij, op en neer. Ze roept naar de boot, schreeuwend zo hard als ze kon.

Een plotselinge paniek grijpt zich in haar borst. Ze kwamen niet naar haar toe. Ze grijpt naar een andere gloeistaaf en met beide handen, zwaait ze met allebei rond. Het werkte niet! Ze gaat nog even langer door met schreeuwen naar de boot als ze ineens haar magnums herinnerd. Ze gooit een gloeistaaf zo hoog als ze kan in de lucht. Een paar seconden later valt het in het water. Hopelijk heeft iemand het misschien in de lucht gezien. Ze grijpt in haar rugzak en pakt het pistool. Het had nog maar drie kogels. Lara gooit haar andere gloeistaaf in de lucht en vuurde een schot boven haar. Een seconde later, vuurt ze er nog één af. Zwaar hijgend houdt ze de hete pistool tegen haar lippen aangedrukt. De maanlicht reflecteerde in haar ogen als ze ziet dat het licht van de boot langzaam verdwijnt diep in de nacht.

‘Verdomme,’ fluisterde Lara door gesloten tanden. Ze sluit haar ogen en laat het pistool op de grond vallen. Ze gaat liggen als ze een paar verdwaalde haarplukken uit haar gezicht wegduwt. Ze staart hoog in de lucht en naar alle glinsterende sterren totdat een zachte bries haar ogen hielpen sluiten voor de nacht.

Een waterdruppel raakt Lara’s neus. Dan een seconde later, vallen er nog twee. Ze draait even in haar slaap, maar nadat een grotere druppel langs haar gezicht sijpelt was ze gelijk wakker. Lara kijkt omhoog in de lucht en kijkt toe als verschillende regendruppels om haar heen naar beneden vallen. De zon was net op komen rijzen in de achtergrond. Ze lacht het uit als ze haar hoofd naar achteren doet en haar mond opent. Honderden regendruppels vallen in haar mond en een grote glimlach verspreid zich op haar gezicht. Binnen een paar minuten goot het van de regen. Ze keek om haar vlot, als een gek op zoek naar haar drinkfles. Even later, hoe dan ook, herinnerd ze zich dat ze het overboord had gegooit. Ze schud haar hoofd met ergernis. De regen kwam maar naar beneden sijpelen als ze wanhopig probeert uit te zoeken hoe ze het water kon verzamelen. Dan schiet een idee door haar hoofd heen. Ze grijpt in haar rugzak en haalt de lege zuurstoflong eruit. Ze draaide de ventiel eraf en draait dan de long op zijn zijkant op de vloer van de vlot. Een redelijke hoeveelheid water had zich al verzameld op de vloer, dus het enige wat ze hoefde te doen was de long vullen met wat er was.

Zodra het vol is, draait ze de ventiel er weer op en stopt het terug in haar rugzak. Na nog een paar minuten, begon ze water in haar mond te scheppen dat zich weer op de grond had verzameld. Lara’s glimlach verlaat haar gezicht nooit meer. Niet eens als de regen is gestopt en het water zich compleet had verdampt van de vlot. Haar keel en mond jeukte en brandde niet langer meer als daarvoor. Ze pakt de laatste voedselpakket en begint het langzaam op te eten. Wanneer er nog maar één helft over is, doet ze dat terug in haar rugzak. Kon het nog niet allemaal op eten. Na een grote hoeveelheid te hebben gedronken uit haar zuurstoflong, rekt Lara zich uit op haar rug en staart naar de passerende wolken. Ze begon bepaalde plaatjes uit te kiezen die zich leken te creëren. Ze ging verder met het staren naar de lucht, dagdromen over de plaatjes die zich voor haar vormde.

BONS.

Lara rukt recht omhoog. Iets onderin drukte tegen de bodem van de vlot. Ze zwaait in het rond. *Bons!* Lara grijpt de magnum en draait zich weer om. Een grote haaienvin breekt plotseling door het oppervlak centimeters van de boot af.

Pang! Lara vuurt de laatste kogel uit haar pistool. Bloed gutst onmiddellijk uit zijn wond, dat zich razendsnel door het water verspreid. Even later komt de haai weer naar het oppervlak, het bloed veranderde het zeewater in een donker schuimig rode kleur. Opluchting gaat door Lara heen en na een paar minuten, ging ze weer terug in de vlot liggen. Ze houdt de magnum boven haar, draaiend in het rond. Zal ze het bewaren? Er zaten geen kogels meer in. Ze besloot het toch maar te houden, voor het geval ze het nog nodig zal hebben.

Voor enige uren rijdt Lara voort op haar vlot zonder veel te bewegen. De hitte begon weer wat dominerend te worden, en haar spieren begonnen nog meer pijn te doen dan tevoren. Ze pakt de zuurstoflong en drinkt een paar slokken water. Ze voelde zich nog steeds aardig misselijk en dacht voor even dat het water niet stil bleef staan. Ze gaf zichzelf een minuut, ademt langzaam totdat ze er zeker van was dat ze niet ziek zou worden. Lara draait zich naar rechts en haar ogen wijden zich open van shock. Lara dwingt het water door haar keel en kijkt haar ogen uit. Er was een klein bootje in zicht! Lara hijst zichzelf op haar knieën en moest de rand van de vlot vastgrijpen om in evenwicht te blijven. Ze voelde zich opeens erg licht in haar hoofd.

‘Hey!’ schreeuwde ze. Haar stem was aardig schor en zwak. Lara rukt haar rugzak af en grijpt haar gloeistaven. Ook al was het klaarlichte dag, het kon geen kwaad. Ze breekt de gloeistaaf en begon het in de lucht te zwaaien.

‘Hier zo! Help!’ Lara schreeuwt zo hard als ze kan, wat haar keel weer deed branden. De boot kwam dichterbij! Lara ging verder met schreeuwen, en ging nu nog sneller zwaaien met de gloeistaaf. Het leek wel alsof het haar nooit zou bereiken. Ze bleef maar schreeuwen, zelfs wanneer het maar tientallen meters van haar verwijderd is. Even later, stopt de boot voor Lara’s vlot. Lara moest zichzelf stoppen met het springen van opwinding. Ze kon het niet geloven, ze waren gekomen! Een man kwam uit een van de deuren tevoorschijn. Hij zwaait naar Lara als hij naar de reling van de boot loopt.

‘Wat is er met jou gebeurt?’ vroeg hij. Hij had een vreemd accent, een die Lara niet kon wijsmaken. Hij zag er best slordig uit. Zijn haar was krullerig en moest nodig geknipt worden. Het was vrij zichtbaar dat hij zich voor een paar dagen niet had geschoren en zijn witte shirt dat hij droeg was op allerlei plekken bekleet.

‘Ik heb een klein ongelukje gehad,’ antwoordde Lara. ‘Ik zit hier al voor een paar dagen gestrand.’

Hij keek een beetje verbaasd. ‘Voor iemand die hier al zo lang zit, zie je er niet slecht uit.’

‘Geluk, denk ik.’

‘Nou, kom aan boord. Ik help je maar al te graag uit de brand.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘De Filippijnen’

Lara knikt. ‘Klinkt goed in mijn oren.’

De man knoopt een touw vast aan haar vlot, en hielp haar op de boot klimmen. Hij stak zijn hand uit naar haar.

‘Mijn naam is Brian, trouwens.’

‘Lara.’

Ze schudde elkaars handen.

Er zijn een aantal van ons aan boord. Kom binnen, dan zal ik je aan hen voorstellen,’ zei hij. Lara deed haar best om in evenwicht te blijven als ze hem door één van de houten deuren volgt. De boot was volledig uit hout gemaakt en had een redelijke grootte. Er waren een paar deuren zichtbaar voor haar, en ze nam aan dat er aan de andere kant nog een paar zouden komen. Ze liepen een trap af naar beneden in de bodem van de boot. Het had een aardige grootte, comfortabel voor de drie anderen die daar beneden zaten. De kamer was uitgerust met een kleine koelkast, een oventje en gootsteen. Een grote tafel bezette de meerderheid van de kamer. Aan de andere kant was nog een andere deur. Iedereen kijkt op als Lara en Brian de kamer binnen komen. Er waren nog twee mannen en een vrouw. Brian stapt naar voren.

‘Kijk eens wat ik voorbij zag drijven,’ zei hij. ‘Simon, Gretchen, Howie, dit is Lara.’

Lara lacht vermoeid en zei hallo tegen de groep. Brian had hun even een samenvatting gegeven over haar conditie.

‘Je hebt geluk dat je nog leeft,’ riep Gretchen hardop, ‘en om dan in deze conditie te zijn waar jij nu in zit.’

‘Lara knikte. ‘Ik heb eerder in zware omstandigheden gezeten, maar deze zag eruit dat het meer op een mindere kans leek om te overleven.’

Gretchen klopt haar op de rug. ‘We gaan je helemaal oplappen. Laten we je wat eten geven en ik zal je laten zien waar je kan slapen. We hebben toevallig nog een extra bed over.’

‘Denk dat ik echt wat geluk aan mijn zijde heb,’ glimlachte Lara. Ze zwaaide naar de anderen en volgde Brian door de andere deur.

‘We zijn allemaal erg hecht met elkaar,’ zei hij. ‘We hebben met zijn allen over de hele wereld gereisd. Ik denk dat je het wel leuk gaat vinden met de anderen.’

Ze gaan door een kleine gang waar hij naar de enige badkamer wees van de boot. Daar tegenover was een kleine kast en aan het einde van de gang was een grotere kamer. Er stonden twee stapelbedden en een veldbed tegen de muur. Een kleine kledingkast scheidde de twee bedden.

‘Knus,’ zei Lara.

‘Heel erg, en soms iets té knus,’ lachte hij. ‘Je moet uitkijken voor Simon. Als hij zeeziek is, wil je niet in de stapelbed onder hem zitten.’

Lara grijnst en knikt naar het veldbed. ‘Maar goed dat ik het kan verplaatsen dan.’

‘Natuurlijk. En als je meer op je gemak voelt, kun je het naar de hoofdkamer verplaatsen als je wilt.’

Lara schud haar hoofd. ‘Ik denk dat het hier goed genoeg is. Een beetje gezelschap zou wel leuk zijn.’

Brian bracht haar een grote glas met water en een blad met bonen en gebakken hotdog. Ze voelde zich weer misselijk als ze probeert te eten. Brian gaf haar wat medicijnen voor haar maag, en ze wist een goede hoeveelheid eten naar binnen te werken. Haar buik rommelt van tevredenheid als ze op het veldbed kruipt en een laken over haar heen wikkelt. Brian had ook een ventilator binnen gezet en zette het in een hoek zodat het haar zou voorzien van een zachte bries. Hij gebruikte een doekje om het opgedroogde bloed van haar lippen te vegen en plaatste een koude deken tegen haar voorhoofd voordat hij haar met rust liet. De zoem van de

ventilator ebt langzaam weg als Lara in slaap valt.

Kookgeuren zweefden door de kamer heen. Lara word wakker als haar maag begint te rommelen. Hoe lang heeft ze liggen slapen? Howie liep de kamer binnen.

‘Ah, iemand heeft eindelijk besloten om op te staan!’

Lara liet een grote geeuw horen en knikt. ‘Ben ik nog op tijd voor het ontbijt?’

‘Lunch, eigenlijk. Kom eruit, we hebben genoeg.’

Lara maakt haar weg naar de badkamer, met haar handen tegen de muren voor ondersteuning. Ze voelde zich duizelig, blijkbaar had haar lichaam meer herstel nodig. Ze draait aan een van de knoppen en spettert water op haar gezicht. Een blik in de spiegel bewees dat Brian’s bewering vals was van de vorige avond. Ze zag er helemaal niet goed uit! Ze zag dat ze een kleine reservoir hadden met water erin dat ontzout was. Als ze dat nou op haar vlot zou hebben gehad! Haar armen waren zwak en haar vlecht maken bewees dat het moeilijker was dan ze had verwacht. Wanneer ze klaar is, maakt ze langzaam haar weg naar de hoofdkamer waar ze de anderen vergezelde.

Na het eten van verse zalm, gemixte groenten en wat brood, ging iedereen gelijk aan het werk. Howie was de monteur van de boot. Elke dag maakte hij zijn rondes op de boot om te controleren of alles nog oké was. Brian was als een kapitein en de leider van het team. Hij zat boven, achter het stuurwiel. Gretchen was de hoofdnavigator. Ze las op waar ze naartoe gingen en waar ze ten alle tijden waren. Simon had de leiding over het vangen van het eten voor de bemanning en het koken. Hij had ook de leiding over de zwabberdienst na elke zeeziek voorval.

Ze hadden Lara op haar zelf gelaten, en gezegd dat ze moest rusten. Ze was nog steeds aardig uitgeput, zowel mentaal als fysiek. Niemand kon ooit begrijpen wat ze heeft moeten doorstaan totdat ze het zelf gedaan hadden. Ze had een aantal plekken op haar gezicht en armen die verbrand waren, maar gelukkig waren ze niet al te erg. Gretchen had Lara een nieuw shirt gegeven om zich in om te kleden en een lange broek. Naarmate Lara haar water drinkt aan de tafel, begon ze zich meer af te vragen over de bemanning. Wat was het precies dat ze naar de Filippijnen toe gaan? Ze hadden het haar niet verteld. Misschien gingen ze daar heen verhuizen, of gewoon voor een uitstapje? Lara stond op en begon te ijsberen door de kamer. Grote plattegronden zaten op de muren geplakt met verschillende locaties in kaart gebracht in verschillende kleuren stift. Eén map liet hun route naar de Filippijnen zien. Op de map was de stad Aparri met een rode stift omcirkeld. Het zat bijna aan het topje van het land. Dus daar zijn ze van plan om naartoe te gaan, maar voor welke reden?

‘Lara!’ roept Simon van bovenaf de trap naar beneden. ‘Ik heb je hulp nodig!’

Ze verlaat de plattegronden en gaat de trap op naar het dek. Simon had een enorme vis gevangen en Lara hielp hem met het ophalen uit het water zo in de koeler.

‘Avondeten vanavond?’ vroeg ze.

‘Oh ja. Deze gaat erg lekker smaken.’

Lara loopt naar Brian toe en leunt tegen één van de relingen.

‘Hoe voel je je nu?’ vroeg hij.

‘Veel beter. Ik had gewoon een goede nachtrust en wat eten nodig.’

‘Ik kan aan je zien dat je dit soort dingen wel gewend bent,’ zei hij, met een blik op haar.

Lara knikte. 'Ik ben het een beetje gewend om in deze soort situaties te worden gegooid.'

'Ik kan zo'n beetje het zelfde zeggen. Deze bemanning heeft ook wat moeten doorstaan.'

Lara schoof haar gewicht lichtjes vooruit. Was dit een goed moment om hem te vragen naar wat ze echt van plan waren? Brian geeft haar plotseling een grappige blik. Hij had haar lichaamstaal opgemerkt.

'Is er iets?'

'Nee,' stamelde ze, 'voel me gewoon weer een beetje moe. Ik ga maar even rusten denk ik.'

'Oké, we maken je zo wel wakker.'

Lara knikte en loopt van de trap naar beneden. Wanneer ze in de hoofdkamer aan komt sluit ze de deur achter zich. Er was iets aan de hand, ze kon het zien. Lara kijkt weer naar de plattegronden op de muur. Niks viel haar op. Ze beweegt vlug naar de gootsteen en begon door wat lades heen te snuffelen. Er lag helemaal niks interessants in. Ze likt haar lippen en kijkt de kamer rond. Haar blik schuift zich naar de kast tegenover de badkamer. Ze rent naar de deur toe en grijpt de deurkruk. Net als ze het over wilt halen, zwaait de hoofddeur open en Howie loopt naar binnen. Lara duwt zichzelf naar achteren in de badkamer en sluit de deur. Ze wacht even, en verlaat dan voorzichtig de badkamer en vergezelt Howie aan de tafel.

'Hey Lara, voel je al beter?'

'Veel beter,' antwoordde ze. Ze kijkt naar de vreemde uitrusting dat hij op de tafel voor hem had liggen. 'Waar is dat voor?'

'Dit? Oh, het is ugh, een deel van de ontzouting systeem dat ik aan het repareren ben.'

'Ah, ik begrijp het. Nou ik hoop dat je het werkende krijgt.'

Howie knikte. 'Het is altijd het zelfde liedje met dat ding. Het is een eitje.'

De deur gaat weer open en Gretchen, Simon en Brian vergezellen Lara en Howie aan de tafel. Het avondeten werd een uur later geserveerd. Later, werd Lara niet alleen gelaten voor het restant van de avond, dus ze kon niet meer verkennen. Misschien kon ze het de volgende dag doen. Lara vergezelt Brian bovenin als hij al sturend richting Aparri gaat. Ze kijkt als haar vlot over de golven achter hun rijd totdat het bedtijd was. Nadat de ankers naar beneden zijn gezakt, gaat iedereen naar bed. Lara wacht in haar veldbedje totdat ze zeker wist dat iedereen aan het slapen was. Ze opende haar rugzak en haalt de laatste gloeistaaf eruit. Ze stopt het in één van haar kontzakken en maakt langzaam haar weg uit de kamer. Ze sluipt zo stil als ze maar kon langs de muur en als ze eenmaal bij de deur aankomt, loopt ze de trap op naar de bovenkant van de boot zonder enig geluid te maken.

Een rillege bries wacht haar op het dek. De maan scheen hoog boven haar in de heldere lucht. Ze breekt de gloeistaaf en neemt een kijkje rond de boot. Er waren drie cabines waar ze nog niet binnen was geweest. Ze gaat naar de eerste en haalt voorzichtig de houten deurkruk over. Ze stapt naar binnen en sluit stilletjes de deur. Ze beweeg de gloeistaaf voor zich heen en weer. De kamer was buitengewoon klein en er stonden overal kartonnen dozen op elkaar gestapeld. Ze opent er een en spiekt naar binnen. Het zat vol met glazen flessen. De volgende had een paar visnetten en de ene onderin zat vol met vodden. Dit was gewoon een opslagruimte, er lag helemaal niks.

Lara gaat snel weg en gaat naar de volgende cabine. Ze ging naar binnen en kijkt rond.

Er stonden allerlei jerrycans gevuld met benzine voor de boot. Er stonden ook een paar dozen met gereedschap en wat gevouwen zeildoeken.

‘Verdomme,’ fluisterde ze. Ze ging terug naar het dek en net als ze bij de laatste cabine aankomt, begeeft haar gloeistaaf het. ‘Blijkbaar is het geluk me niet gegund,’ zuchtte ze.

‘Lara?’

Lara springt op en kijkt om zich heen. ‘Gretchen! Je liet me schrikken’

‘Sorry. Wat doe je hier helemaal?’

Lara ging nonchalant tegen de reling aanleunen en gooide de gloeistaaf in de oceaan. ‘Kon niet slapen, dus kwam ik hier voor wat lucht.’

‘Ik ook.’

Lara zag dat ze bezorgd keek. ‘Is er iets aan de hand?’

Gretchen liet zich even wachten met antwoorden. ‘Gewoon een beetje nerveus over iets, maar het gaat goed met me.’ Ze gaf Lara een kleine glimlach en gaat dan terug naar bed.

Lara bleef waar ze was voor nog eventjes langer. Er waren allemaal aanwijzingen die aangaven dat er wat was, maar ze kon het nog niet wijsmaken. Al die plaatsen op de plattegrond die omcirkeld waren stonden niet in een kieskeurige volgorde. Ze leken rondom overal uitgespreid, dat aan zou geven dat ze niet echt aan het reizen waren. Howie was niet echt aan het werken aan het deel van de ontzouting uitrusting. Ze was in de badkamer geweest nadat ze met hem gesproken had en het werkte gewoon prima. Ze kon ook zeggen dat haar vraag hem nogal van stuk bracht. En om het geheel af te maken, zei Gretchen dat ze zich ergens zorgen over maakte. Lara ging terug naar haar bed en lag nog voor een uur wakker voordat haar ogen zich sloten voor de nacht.

De volgende dag ging bijna zoals de vorige dag, behalve voor het feit dat de gehele bemanning wat gespannen leek. Ze zaten allemaal aan het eten zonder een gesprek te beginnen.

‘Wanneer zullen we in Aparri aankomen?’ vroeg Lara plotseling, maar kalm.

‘Over twee dagen op zijn meest,’ antwoordde Brian als hij een ander stuk eten in zijn mond propt.

Lara wachtte erop.

Opeens stopt Brian en kijkt omhoog naar Lara. ‘Hoe wist je dat we daar naartoe gingen?’

De anderen stopten met eten en staarden naar haar, een beetje verbaasd.

‘Ik ben een slimme meid. Dus willen jullie me over jullie kleine geheim vertellen?’

‘Geheim? Waar heb je het over?’

‘Ik weet dat je niet voor je vrije tijd reist. Ik weet ook dat Howie niet echt aan het repareren was voor het helpen bij de ontzouting gisteren.’ Ze kijkt als hij onrustig in zijn stoel schuift.

‘Het zag er naar mij uit als een soort opsporingssysteem.’

Brian fronst naar Lara. ‘We hebben je gered, dan begin je beschuldigingen tegen ons te maken?’

Lara wachtte even met antwoorden. Als ze iets verkeerd zei, verknalde ze haar kansen tegen hem. ‘Laat mij je helpen.’

Brian blijft haar even aanstaren, met een bestuderende blik. ‘We kunnen wat extra hulp gebruiken.’

Te makkelijk, dacht ze.

‘Maar je weet niet eens wat we aan het doen zijn, dus waarom bied je jezelf aan?’

‘Ik heb heel wat doorstaan. Waarschijnlijk meer dan jij. En ik heb vaardigheid.

Moordenaars vaardigheid.’

Brian maakt zelfgenoegzaam lachje. ‘Ik hou van verkoophalen. Oké, ik zal je vertellen wat we aan het doen zijn. Maar als je problemen maakt, je vlot is maar een touw lengte vandaan.’ Lara glimlacht en leunt terug in haar stoel als hij haar alles begint te vertellen.

Het was twee uur ’s nachts als Brian iedereen wakker maakt. ‘Kom op jongens! We hebben heel wat werk voor vandaag en we moeten de uitrusting doornemen met Lara. Je hebt vijftien minuten om op te staan en te eten. Ik zie jullie allemaal op het dek.’

Iedereen springt meteen op. Lara ging als eerste naar de badkamer en ging zich wassen. Ze voelde zich zoveel beter en kon niet wachten met beginnen aan een ander avontuur. Ze verveelde zich gelijk aan haar onderdak. Precies veertien minuten later, ontmoette Brian iedereen op het dek.

Hij had heel wat dozen uit naast hem.

‘Oké mensen. We gaan eerst wat algemene uitrusting verdelen.’ Hij overhandigde Gretchen een rugzak en gooide nog twee naar Simon en Howie. Hij wilde er één naar Lara gooien, maar ze schudde haar hoofd.

‘Ik heb er al eentje,’ glimlachte ze en houd haar geprijsde rugzak omhoog.

Brian haalde wat verpakte gloeistaven tevoorschijn en gaf iedereen twee stuks. Dan, geeft hij elke bemanningslid een kleine zakmes. Lara had er nog steeds een in haar rugzak, maar eentje extra kon geen kwaad. Howie gooide het apparaat waar hij aan gewerkt had naar Gretchen.

‘Het is weer gemaakt,’ zei hij.

Lara kon het niet laten dan een kleine lachje te laten horen. Het was een soort van opsporingsapparaat, zoals ze had verwacht.

Brian opende nog een doos en haalde de inhoud eruit. Hij gaf iedereen wat fijne uitrusting dat een licht had dat aan de persoon kon worden bevestigd.

‘Herlaad het licht uit zich zelf op?’ vroeg Lara na.

‘Helaas niet. Iemand is vergeten om de juiste in te pakken,’ antwoordde Gretchen sarcastisch, met een vage blik op Simon.

Brian pakte een rugzak en leegde het in een doos. Het was geld, maar Lara was niet zeker van zijn valuta. Hij verdeelde wat aan iedereen en loopt dan naar Lara toe.

‘De valuta in de Filippijnen is gemaakt uit Pesos en Centavos. De munten zijn vijftwintig centavos, één peso, vijf pesos, enzovoorts. Begrepen?’

Lara knikte.

‘Oké, iedereen heeft zo te zien de juiste schoeisel aan. Lara hoe zijn jou laarzen?’

‘Goed. Ik heb ze hier in de zon laten drogen.’

‘Uitstekend. Dan gaan we nu over op de uniformen. Wanneer we daar aankomen, dragen we allemaal lange broeken en shirts. Als we eenmaal het gebied hebben bereikt, wisselen we om naar korte broeken.’ Hij gaf iedereen zijn kleding en gaat over naar de

volgende doos. ‘Tijd voor de speeltjes.’ Hij haalde er twee magnums uit en gooide die naar Howie. ‘Lara, weet jij hoe je hier mee moet omgaan?’

Lara glimlacht als ze haar magnum uit haar rugzak haalt. ‘Heb alleen wat kogels en nog zo’n eentje nodig.’

Hij gooit haar een andere magnum op en een paar doosjes met kogels. Hij gaf alle anderen hun wapens en gaan dan over tot de laatste doos. Hij haalde er wat veldflessen uit en gaf ze aan iedereen. ‘Vergeet ze niet te vullen voordat je gaat. Oké dit is al het uitrusting waar we mee gaan reizen. We reizen licht dit keer, dus probeer wat te bewaren als het kan. Ik heb geen idee hoe lang dit gaat duren, dus wees slim met je voorraad.’

Iedereen ging er mee akkoord en begonnen hun uitrusting in hun rugzakken te stoppen. Als Lara klaar is, vraagt Brian haar om even mee te komen naar het hoofdgedeelte van de boot zodat ze kunnen praten.

‘In de Filippijnen, spreken de mensen Engels en Filippijnse, dat is gebaseerd op de Tagalog dialoog. Ben je er bekend mee?’

Lara schudde haar hoofd. ‘Ik heb er van gehoord, maar ik ben bang dat ik het niet weet.’

‘Oké, dat zal de dingen misschien wat lastig maken, maar als we eenmaal op de plek zijn hoeft jij je geen zorgen te maken. Wij zullen voor je vertalen terwijl we daar zijn. Probeer voor nu twee woorden te onthouden.’

‘Dat kan ik wel.’

‘Oo betekent ja. Hindi betekent nee.’

‘Oké, ik heb het.’

Hij gaf haar een blik. ‘Weet je het zeker?’

‘Oo,’ glimlachte Lara.

Brian lacht als hij naar de slaapkamer loopt. ‘Perfect, ik zie jullie allen in een paar uur.’

Alle bemanningsleden besloten een dutje te doen. Ze zeiden dat ze alle kracht en energie nodig hadden voor wat komen zou. Lara had besloten om op te blijven. Ze hoefde niet te rusten. Ze was altijd klaar als het nodig was voor haar. Ze zouden in de veronderstelling deze avond in Aparri aankomen. Lara loopt naar boven naar het dek en leunt tegen de reling als haar gedachten rondzweven naar wat er verderop was. Het zou niet gemakkelijk worden, maar ze kon amper wachten.

Om 17:03u ’s avonds werd de bemanning wakker en vergezelden Lara op het dek. Ze waren nog maar vijftien minuten verwijderd van hun kade plek. Gretchen had voor iedereen wat eten meegenomen en ze aten het snel op. Lara ging naar de badkamer toe en vulde daar haar veldfles. Ze wilde niet nogmaals zonder zitten! Lara grijpt haar holsters van het bed als ze weggaat, en stopt ze in haar rugzak.

Brian verzamelde iedereen bij elkaar. ‘Oké mensen, luister goed! Een snelle checklist voordat we aan land zijn.

‘Gloeistaven en messen?’

‘Check,’ antwoordde de bemanning.

‘Lichten en uitrusting?’

‘Check.’

‘Wapens en veldflessen?’

‘Check.’

‘Gretchen, opsporingssysteem?’

‘Check.’

‘Oké, we zijn er helemaal klaar voor. Onthoud, we blijven continue bij elkaar. Laat mij maar wie dan ook afhandelen die we tegenkomen. Eveneens, absoluut GEEN gepraat over de locatie. Als we daar aankomen gaan we de stad in en zoeken we een plek voor overnachting. Nog vragen?’

‘Hindi,’ glimlachte Lara.

Twee minuten later, komen ze aan op de kade. Howie en Simon springen van de boot af in het water. Ze trokken aan de touwen van de boot, trekkend op het land. Er stonden een paar bomen in de buurt, waar ze de touwen aan vastbonden. Brian laat voorzichtig de anker van de boot in het enkeldiepe water zakken.

‘Op die manier, als er iemand snel wilt ontsnappen, moeten ze dat eerst verwijderen.’

Lara doet haar rugzak goed en springt dan van de boot af. Gretchen en Brian volgen daarna, vergezellend met de rest van de bemanning.

Gretchen controleert haar apparaat. ‘Een vijf minuten wandeling naar de weg van hier.’

‘Geen probleem,’ antwoordde Lara. Ze liet Brian en Howie voor haar gaan en volgt dan vlak daarachter. Haar laarzen graven zich in de grond zodra ze klimt, met de zekerheid dat ze niet haar houvast verloor. Ze kijkt vlug naar beneden en kon nog maar net een stukje van hun boot zien. Hopelijk zou niemand het tegen hun op nemen. Lara had toch al haar eigendommen bij zich, maar voor nu was het hun enige methode van transporteren. Zodra de bemanning de top heeft bereikt, duiken ze op voor een vieze weg die helemaal verlaten was.

‘Waar nu?’ vroeg Simon.

‘Nu gaan we wachten,’ antwoordde Brian terug. Hij nam plaats op de grond en de rest ging er passend bij zitten. Voor ongeveer drie minuten werd er niks gezegd totdat Brian op springt. ‘Sta op!’ zei hij.

Lara sprong op, en merkte een vreemde voertuig op, rijdend op de weg.

Brian rent richting de weg. ‘Bayad!’

Het voertuig begon langzamer te rijden en Brian schreeuwt naar de anderen om erop te stappen. Lara rent richting het voertuig en stapte er ook op. De bestuurder stopte niet eens! Al snel als alle bemanningsleden erop zitten, vervolgd hij zijn normale snelheid.

‘Lara, betaal de chauffeur vier pesos,’ droeg Brian op.

Ze nam het nodige geld uit haar rugzak en gaf het aan de chauffeur. De bemanning deed het ook en neemt dan plaats. Er zaten ook nog andere mensen in het voertuig.

Brian nam plaats naast Lara. ‘Dit is een vorm van transporteren hier. Het heet een Jeepney. Zoals je al zag, stopt de chauffeur niet voor passagiers maar remt genoeg voor ze af om ze erop te laten gaan.’

‘Ik neem aan dat we er op dezelfde manier af stappen?’ vroeg ze.

Brian grijnst, vermakelijk door haar doorzichtige reactie op het voertuig. ‘Ja, maar je schreeuwt *para* als je eraf wilt. Oh en voor iedere afgelegde vijfhonderd meter, moeten we een aanvullende vijftig centavos betalen.’

Gretchen tikt Brian op de schouder. ‘Nog vijftien minuten,’ zei ze, wijzend naar haar apparaat.

Lara keek naar de passerende landschap. Elke vijfhonderd meter betaalde de bemanning de chauffeur meer geld. Al snel komen ze een kleine dorp binnen.

‘Bayad!’ riep een kleine jongen uit. De chauffeur remde af bij de jongen. ‘Hoeveel passen er nog tussen?’ vroeg hij.

‘Nog eentje!’ riep de chauffeur terug.

De jongen stapte op en betaalde de chauffeur.

Brian liet een lachje horen.

‘Wat is dat?’ vroeg Lara.

‘Het is iets wat de chauffeur altijd zegt,’ grijnsde hij. ‘Het is gewoon een uitdrukking dat ze gebruiken.’

‘Oké, we zijn er!’ zei Gretchen, wijzend naar een klein gebouw.

‘Para!’ riep Lara uit. De chauffeur remde af en de bemanning sprongen er af. Lara kijkt als de voertuig zijn weg vervolgd en lachte als ze ziet dat er meerdere passagiers er vanaf springen. Ze volgde de bemanning richting het gebouw.

‘Dit is waar we de nacht zullen doorbrengen. Dus als je eenmaal ingecheckt hebt, neem dan de tijd om de winkeltjes een bezoek te brengen,’ vertelde Brian aan de groep, ‘maar wees er zeker van dat je vanavond om negen uur terug bent, want we hebben meer om te bespreken.’

Brian hielp Lara om in te checken en verlaat dan het gebouw. ‘Heb je honger?’ vroeg hij.

‘Verhongerd, eigenlijk.’

‘Laten we daar naartoe gaan,’ zegt hij wijzend naar een klein eettentje.

Lara loopt er met hem naartoe. De plek had een grote zeildoek dat over vier tafels hing. Er was een houten standaard bedekt met allerlei soorten eten. Er waren daar veel mensen aan het eten, allemaal pratend in Tagalog.

‘Mangadang gabi,’ zei de eigenaar van de standaard tegen hun als ze aankomen.

Lara keek naar Brian voor vertaling.

‘Goedenavond,’ zei hij.

Ze geeft de man een glimlach en knikt. ‘Mangadang gabi.’

‘Wat zou je willen hebben?’ vroeg Brian. ‘Er is kokosnoten melk, rolletjes, noedels en wat schaal- en schelpdieren.’

‘Alles is goed,’ antwoordde ze.

Brian keek de man aan en wees eerst naar de noedels. ‘Pancit, lechon, melk.’

De man knikte en begon twee grote porties op wat borden de scheppen.

‘Magkano ito?’ vroeg Brian.

‘Eén peso.’

‘Mura!’ zei Brian hardop. Hij gaf Lara haar bord met eten en ging aan tafel zitten.

‘Nou ik heb geen idee wat je zojuist zei!’ lachte Lara.

‘Ik heb ons beide noedels besteld, geroosterd varken en kokosnoten melk. Al het geklets daarna was gewoon voor de prijs ervan.’

‘Nou het eten ziet er heerlijk uit.’

‘Eet op!’

Nadat ze klaar zijn met eten, zei Brian dat hij eventjes moest gaan om wat laatste dingen af te handelen. Iets wat te maken had met het vervoer en belichting.

Lara besloot om even rond te dwalen langs de kleine marktkraampjes. Het laatste wat ze wou doen was om weer opgehokt te worden. Het voelde geweldig om weer eens vrij te kunnen bewegen. Ze gaf haar bord terug aan de man die de kleine stoephok beheerde, ook wel kainan genaamd. Daarna, zag ze een hok dat boeken verkocht. Ze ging er naartoe en glimlacht naar de vrouw.

‘Mangadang gabi!’ zei Lara zo goed als ze kon, blij om de vertaling te herinneren.

De vrouw beantwoorde de glimlach met die van haar en antwoordde, ‘Kumusta ka?’

Lara gaf haar een benarde blik en haalde haar schouders op.

Ze lachte en wees naar één van de boeken op de tafel: Tagalog naar Engels.

Lara pakte het gretig op. ‘Dit is precies wat ik nodig heb.’ Ze bladerde voor de vertaling van *kumusta ka* en zag dat het betekende, “hoe gaat het”? Ze vond de vertaling voor “gaat goed,” en antwoordde de vrouw. ‘Mabuti ako.’ Lara had dit boek absoluut nodig voor de rest van de tijd dat ze hier is. Het was van onschatbare waarde en ze wilde niet van de anderen afhankelijk zijn om voor haar te vertalen, vooral voor waar ze zich in heeft beland. Ze bladert door het boek en vond de volgende vertaling waar ze naar op zoek was. ‘Magkano ito?’

‘Vijf pesos.’

Lara betaalt de vrouw en vertrekt. Ze stopt het kleine boekje in haar rugzak en gaat verder over de markt. Er waren nog een aantal dingen die ze op wilde halen voordat ze weer de bemanning zou ontmoeten. Na het lopen vlakbij het einde van de markt, merken één van de hokken haar oog op. Ze liep er naartoe en begroette de man. Hij had rekken met verschillende kleurrijke kettingen te koop. Lara wees naar een lange ketting, gemaakt van houten kralen.

‘Magkano ito?’ vroeg ze.

‘Tien pesos,’ antwoordde de man terug.

Lara schudde haar hoofd en met behulp van haar boekje antwoordde ze, ‘Mahal.’ Zeker niet dat ze zoveel ging betalen voor een ketting!

‘Vijf pesos?’ antwoordde hij terug, met een aanbod.

‘Oo,’ Lara knikte en betaald hem. Ze stopt de ketting in haar rugzak en draait om, om terug te gaan. Onderweg kocht ze een extra veldfles en ging terug naar waar ze lunch hadden gegeten voor haar laatste stop.

De man begroette Lara en ze hield de veldfles voor haar omhoog. In plaats van het op te zoeken voor wat ze wou, wees ze naar de kokosnoten melk en dan naar haar veldfles.

Hij knikte en goot het voor haar in. ‘Eén peso,’ zei hij.

Lara gaf hem vijf peso voor in de plaats en borg de vers gevulde veldfles veilig op in haar rugzak. Ze wist dat het later van pas zou komen aangezien kokosnoten melk meerdere toepassingen heeft. Lara vertrok om de anderen te ontmoeten. Het gebouw waar ze de nacht in gingen doorbrengen was vrij oud. Het was gemaakt in afgewisselde materialen, maar het meest van klei. Elke bezoeker kreeg zijn eigen kamer dat bestond uit een klein veldbed en tafel. Brian had wat verfijnde details uitgewisseld met zijn bemanning en trok zich dan terug voor de avond. Hij zei dat ze moesten opstaan om *ala zes*, wat zes uur in de ochtend betekende.

Lara lag op haar rug als ze naar het plafond staart. Haar kamer begon donker te worden naarmate de zon buiten onder gaat. Ze wacht totdat de maan zijn plaats heeft

genomen en begin dan door al haar spullen heen in haar rugzak. Als ze niet was voorbereid, zou ze in problemen komen en dan zou haar plan niet werken. Een kleine grijns verschijnt op Lara's gezicht als ze de veldfles die ze gevuld had met kokosnoten melk in haar rugzak stopt, samen met de ketting die ze gekocht had. Nadat alles geordend is na haar smaak, sluit ze haar ogen voor de nacht. Morgen zou ze haar plan afmaken.

Lara houdt zich vast aan de zijkant van de jeepney als het rijdend onderweg hobbelt en ratelt. Het was zes uur in de ochtend en de hele bemanning was onderweg. Brian had een privé chauffeur ingehuurd om hun halverwege naar de locatie te brengen. Vanaf het uitstappunt, zouden ze een andere manier voor vervoer moeten vinden. Ze waren op het moment ongeveer dertig minuten van hun eerste halte af. Naarmate ze verder rijden, deed Lara net of ze van het landschap aan het genieten was zodat ze al het oogcontact van de bemanning kon vermijden. Ze konden niet worden vertrouwd en ze wilde deelnemen in het minste hoeveelheid gesprek met hun.

Brian had Lara de vorige dag alles uitgelegd. Ze gingen richting een locatie, dat naar verluid gevuld was met miljarden dollars aan waardevolle artefacten. Legendes zeggen dat de Japanners twaalf landen in Oost- en Zuidoost Azië hebben leeg geplunderd en alles naar de Filippijnen hadden verscheept. Voor tientallen jaren, hebben vele schattenjagers proberen te zoeken om te vinden waar de schat verstopt was, maar hadden niet zoveel geluk. Geruchten beweren dat de ingang op de bodem van de rivier is en de kamers beneden volledig opgesloten zitten. Lara was opgewonden om deel te mogen nemen aan de zoektocht. Dit was haar kans om te zien of de legendes waar zijn! Het enige probleem was dat de bemanning waar ze mee reisde van plan waren om alles leeg te plunderen en de buit voor hen zelf mee te nemen. Er was gewoon iets mis met alles stelen uit een tombe. Een mooi souvenir was alles dat nodig was. Lara had toegestemd om mee te helpen en had een soort van prijs geregeld die ze voor haar zelf wilde. Natuurlijk had ze, in werkelijkheid, gelogen. Ze liet hun niet echt de hele schat mee nemen. Als het hier naartoe was gebracht, dan zou dit zijn laatste rustplaats moeten zijn. Het zou echter niet zo gemakkelijk worden. Hoofdzakelijk was het haar tegen de bemanning en de mensen in de Filippijnen. Iedereen wilde de schat wel, maar Lara was van plan ze te stoppen. Ze had alleen nog niet uitgevogeld hoe.

'We zijn er! Schreeuwt Brian plotseling luid. Hij pakt zijn uitrusting en betaald gul de chauffeur. Ze zaten diep in het regenwoud en moesten de rest van de weg op de voet.

Lara volgde de bemanning in één enkele rij. Natte takken en bladeren borstelen langs hen zodra ze dieper komen. Ze veegt een lijn met zweet van haar voorhoofd met de rug van haar hand. Ze gingen nog voor zo'n twee uur verder zonder een pauze. Dan opeens, stopt Gretchen en wijst naar een boomstronk.

'Kijk! Hier zit markering omheen.'

Iedereen komt dichterbij de stronk staan en keken naar de afbeelding dat in de boom was gekerfd. Het was een pijl met allerlei kleine cirkels er omheen. De pijl wees in de richting die zij aan het bewandelen waren.

'Perfect. We volgen het juiste pad,' zei Brian, 'laten we verdergaan!'

Simon kreunt en zakt in elkaar op de grond. 'Wacht! Ik kan nu even niet lopen, ik moet rusten.'

Brian rolt met zijn ogen en zucht: 'Oké dan. Twintig minuten pauze, daarna gaan we weer.'

Lara vond een droge plek op de grond en ging ook zitten. Ze pakt haar veldfles erbij en drinkt wat mondvolle slokken. De symbolen die op de boom waren gekerfd waren ook een deel van de legende. Blijkbaar waren er veel symbolen en markeringen die vermoedelijk naar de ingang zouden leiden. Ze kon niet wachten om verder te gaan.

Na een nog langere wandeling dat twee en een half uur duurde, stopt de bemanning eindelijk om nog eens te rusten. Brian gaf iedereen wat te eten als hij begint te praten over meer symbolen die ze gepasseerd zijn.

‘We zijn er bijna. Ik weet dat dankzij de markeringen. Binnenkort moeten we bij een rivier uitkomen. Eenmaal daar aangekomen, zal het een eitje zijn tot de ingang.’

Tien minuten later begint de bemanning weer aan de wandeling. Naarmate ze verder gaan, passeren ze nog een aantal markeringen op de bomen. Geen van allen zei wat als ze hun weg banen door het regenwoud.

Het was begin avond als de bemanning eindelijk aankomt bij de rivier. Lara dronk de rest van het water en hervult dan haar veldfles. Ze ging terug naar de anderen net als Brian een opblaasbaar vlot binnenhaalt. Binnen een minuut had het zichzelf opgeblazen.

‘Hopelijk passen we hier allemaal in,’ zei hij. ‘Dit zal ons een hoop looptijd besparen. Gretchen, heb je de locatie?’

‘Geef me nog een paar seconden.’ Ze drukte een paar knopjes op haar apparaat in en knikt. ‘Oké, ik heb het. We zijn er bijna. Met de boot zal het ongeveer twee uur duren. Als we zouden lopen, zal het op zijn minst vijf of zes zijn.’

‘Geweldig, laten we gaan. Iedereen aan boord!’ Brian duwde het vlot in het water en hield het op zijn plaats als iedereen instapt. Hij stapt er als laatst in en drukt dan het vlot van de kust af. De zachte stroming neemt hun mee en begon ze voort te trekken.

Lara leunt tegen de zijkant en rust naarmate ze van de rit geniet. De rivier was niet erg breed, maar was groot genoeg om er met hun boot doorheen te komen zonder in rondjes te draaien. Het landschap was absoluut verbluffend. Alles was zo groen en weelderig. Briljant groene mos bedekte grote rotsen die langs de kust lagen en in een wirwar omhoog klommen tussen de hoge bomen. Vogels vlogen tussen de bladeren en de takken door, fluitend en al. Lara kon ook verschillende vissen zien zwemmen in de rivier. Naarmate ze verder drijven, zag Lara nog meer symbolen op sommige rotsen in het water, die de weg aangaven.

Ongeveer anderhalf uur later, voelt Lara zich ineens ongemakkelijk. Ze kijkt vlug om zich heen, maar zag niks vreemds. Ze kon het gevoel niet negeren, omdat het er eentje was die haar meerdere malen eerder had gered. Ze reikt nonchalant in haar rugzak en haalt één van haar magnums eruit.

Brian schoot haar een vreemde blik. ‘Wat ben je aan het doen?’

Lara’s blik schuift zich ineens achter hem. Ze gooit haar arm omhoog en vuurt twee kogels af.

Brian deinst terug en duikt naar beneden. ‘Ben je gek geworden?!’ gilt hij.

Lara schoot snel in het rond en vuurde nog twee kogels af. ‘Kijk uit!’ roept ze uit als er een zwerm met pijlen op hun af komen vliegen. Snel rolt ze uit de boot en zo in het water. Ze werden achtergevolgd en beschoten!

Ze komt omhoog en schiet nog een man neer dicht bij het water. De rest van de bemanning beschoten de andere vijanden die plotseling verschenen. Zonder enige

waarschuwing, bijt er iets in Lara's been. Ze hilde het uit van de pijn en stopte met lopen door het water. Ze zinkt onder het oppervlak krimpt ineen van de ondraaglijke pijn. Een paar grote piranha's cirkelden om haar heen klaar om weer aan te vallen. Ze vuurde wat kogels op ze af, en raakt ze in één keer. Ze kijkt om zich heen maar kon geen anderen zien. Met haar goede been, hinkelt ze haar weg terug naar de oppervlakte.

Snel beweegt Lara zich door het water net op tijd om een man een pijn te zien afvuren richting de boot. Ze vuurde een kogel op hem af voordat ze zich zelf terug liet gaan in het water. Als ze boven komt voor lucht, gooit ze snel wat blikken om haar heen. Ze kon geen enkele andere mannen zien, maar hun vlot was geraakt. Het verloor snel lucht en de bemanning krabbelde bij elkaar, om het proberen te stoppen.

‘We hebben niets om het gat mee te dichten!’ riep Simon luid.

‘Achteruit!’ schreeuwde Howie. Hij grijpt snel naar zijn rugzak en haalt er snel wat tape uit. Hij werkte snel om het gat te dichten zo goed als hij kon. ‘Het zal niet lang standhouden en het zal niet mogelijk zijn iedereen te kunnen dragen.’

Brian springt uit het vlot. ‘We laten Lara en Gretchen achter dan aangezien zij de lichtste zijn.’

Simon en Howie klimmen eruit en de drie mannen hangen op het vlot naarmate ze verder over de rivier gaan. Lara klimt in de boot en zet haar tanden op elkaar als ze haar gewonde been omhoog tilt in de boot. Bloed gutst uit haar wond, sijpelend langs haar been. De piranha had een aardig groot stuk uit haar been gehapt en los vlees lag verspreid langs de wond. Bloed kwam maar uit haar been als ze uit probeert te vinden om het bloeden te stoppen.

Simon was als eerste om te reageren en pakte een hoofddoek uit zijn rugzak. Hij zet zichzelf op de boot en werkte snel om het strak om haar been te knopen. Hij wikkelde het een paar keer om haar heen en knoopte een knoop om het vast te maken. Lara bedankte hem als hij water in zijn handen doet en het bloed probeert weg te wassen van haar been. Ze zuchtte als ze zich realiseert dat de wond haar waarschijnlijk zou beperken.

‘Ik vraag me af of de rest het nog kon volgen?’ vroeg Lara.

Brian schudde zijn hoofd. ‘Zal wel goed komen. Hier weggkomen met alles zal echter een lastigere uitdaging worden. Deze mensen hier willen er zeker van zijn dat er niemand weg komt. Uiteraard, moeten ze ons eerst vinden.’

Lara bleef voor de rest van de reis alert. Zij was de persoon om hun eerste bezoekers te spotten en ze wilde niet afhankelijk zijn van de anderen om haar te waarschuwen voor het tweede.

De schijnende zon ging onder wanneer Gretchen de bemanning inlicht dat ze een paar minuten van de plaats af waren. Lara had geen anderen meer opgemerkt sinds hun eerste aanval, maar ze was nog steeds op de uitkijk. Vijf minuten later, trekken ze de boot uit het water en op het land. Ze zaten op het stilste plekje van het regenwoud, compleet verstopt door alle bomen. De rivier was veranderd van vorm waar ze waren. Het zette zich uit in een redelijk grote cirkel. De bomen om hen heen vormde een dak, die de hele lucht boven hun blokkeerde.

Lara hinkelt langs de rand van de rivier naar waar het water scheen te stoppen. Ze tuurt erover heen en zag dat er een grote helling was. Ze nam het in gedachten op en gaat dan nonchalant terug naar de groep. Brian wachtte met praten totdat iedereen zijn plaats op de

grond had genomen. ‘Oké mensen, we zijn er. Ik denk dat we hier moeten overnachten en tot de ochtend moeten wachten om te beginnen. Wat denken jullie?’

Iedereen knikte hun hoofden. Een verse start zou voor iedereen het beste zijn. Na het eten van een sneller avondmaal, trekken ze zich terug voor de nacht. Lara had een aangename plek gevonden en nestelt zich in. Haar been was erg pijnlijk en het was erg belangrijk om het te laten rusten. Tijdens de nacht werd ze een paar keer wakker, om te controleren of alles nog oké was.

Een schrille huil van een vogel maakt de volgende ochtend de hele bemanning wakker. Lara duwt zichzelf omhoog en komt bij de rest van de groep staan. Na het eten van wat fruit van bomen, verzamelen ze zich allemaal bij de rand van de rivier voor een korte bespreking. Het was besloten dat Lara voor een ingang ging zoeken aangezien zij de meest onstuimige bleek te zijn. En dan nog, ze had heel veel ervaring gezien zij de persoon was die eerder een ingang had gevonden op de bodem van een meer in Australië! Ze maakte zich zorgen om haar been maar verzekerde de anderen dat het water goed voor het zou zijn.

Ze trok de banden van haar rugzak goed en deed een gloeistaaf aan. Met één adem, dook ze in de rivier. Ze opende haar ogen en zwom naar beneden. Het was erg diep wat nogal vreemd leek. Naarmate ze dieper gaat, beweegt Lara de gloeistaaf voor haar om de weg te belichten.

Het was heel erg moeilijk om iets te zien omdat er veel takken en bladeren verspreid door het water lagen. Als ze de bodem bereikt begint ze over het zand te voelen. Ze ritst haar hand door het modder, hopen dat het iets zou vangen. Na ongeveer twintig seconden zwemt ze omhoog voor wat lucht.

‘Al iets gevonden?’ riep Brian.

Lara schudde haar hoofd. ‘Het is hier erg donker beneden.’ Ze nam nog een keer diep adem en ging weer kopje onder. Dit keer zwom ze in een andere richting. Ongeveer tien seconden later, zag ze iets enorms voor haar neus, vast in de bodem van de rivier. Ze zwom er naartoe, met haar gloeistaaf voor zich uit gestrekt. Naarmate ze dichterbij komt, kon ze zien dat het een soort van monument was. Het was massaal! Lara schatte dat het ongeveer twee meter lang was. Naarmate ze er omheen zwemt, zag ze dat het monument in een hartvorm was gehakt. Ze zwom er gelijk naartoe en gleeed haar hand over zijn ongelofelijke zachte oppervlak. Dan ineens, dipt haar hand erin en snel trekt ze het terug.

Haar gloeistaaf begon op te raken als ze zich realiseert dat er een groot gat in het midden van het hart zat. Net als de gloeistaaf verzwakt, schuift ze haar arm in het gat. Haar vingers raken een kleine hendel aan en ze trekt het naar beneden. Laar trekt haar arm eruit en trapt met haar goede been naar de oppervlakte.

‘Nog steeds niks?’ vroeg Brian.

‘Ik heb een hendel gevonden!’ antwoordde ze. Ze klom uit het water en kijkt naar de rivier. ‘Er gebeurt alleen niks, normaal gesproken zou het beginnen te bubbelen!’

Simon zucht. ‘Bedoel je dat we hier helemaal gekomen zijn om uit te vinden dat het stuk is?’

Lara lacht als ze terug in het water springt. ‘Deze dingen zijn nooit stuk.’ Ze duikt nog één keer naar beneden en licht nog een gloeistaaf aan. Ze doet haar arm terug in het gat en voelde dat de hendel nog steeds omlaag was. Ze zwom rond naar de andere kant en voelde langs de achterkant. Niks was nuttig daar. Net als ze op weg is om weer naar de voorkant te

gaan, ziet haar oog iets glimmen. Ze doet de gloeistaaf omlaag en zwemt naar beneden. Op de bodem van het monument lag een glimmend stuk van metaal. Het had een vorm van een staart en leek ergens naartoe te wijzen. Ze stak haar hand in het modder en voelde een andere hendel. Voordat ze het omhoog trok, rukt ze het metaal van wat zeewier en stopt het in haar rugzak. Zonder de staart die de weg wijst, zou hopelijk niemand anders de hendel vinden. Ze trekt de kleine hendel omhoog en zwemt weg.

Bijna onmiddellijk, barsten er miljarden bubbeltjes uit de grond van de rivier. Ze duwden Lara omhoog als ze toekijkt hoe een andere rots omhoog komt vanuit de bodem. Op het moment dat haar hoofd door het oppervlak breekt, was de steen van beneden compleet uit het water gerezen. Het was enorm! Lara klom eruit op de grond en staarde er fascinerend naar.

‘Ongelofelijk!’ riep Gretchen uit.

De andere bemanningsleden mompelden instemmend.

Lara stapt naar voren. ‘Nou dit is een beetje anders dan daarvoor.’

‘Wat nu?’ vroeg Gretchen.

‘Dit is het makkelijke gedeelte,’ glimlacht Lara. Ze loopt naar de richel en plaatst haar voeten net over de richel. Voordat ze haar evenwicht verliest, duwt ze haar lichaam naar voren, vallend in een boogvorm. Ze rekt haar armen uit en land met haar handen grijpend op een deel van de rots met haar voeten nog steeds staand op de richel. Ze legde meer druk op haar goede been, met de poging niet teveel spanning op haar slechte te zetten. Er waren ontelbare symbolen op de voorkant van de rots ingegraveerd die het zelfde waren als de ene die ze aan het volgen waren. In het midden was een kleine knop. Ze plaats voorzichtig haar wijsvinger erop en kijkt terug naar de bemanning.

‘Iedereen klaar? Je zult je snel moeten haasten!’

‘Gereed. We zitten vlak achter je,’ antwoordde Brian.

‘Wat zijn we precies aan het doen?’ vroeg Simon.

‘Waarschijnlijk aardig uit de weg vallen. Tenminste, zo gaat het normaal gesproken.’ zei Lara met opgehaalde schouders.

‘Je mag hier blijven wachten.’ Ze drukt de knop in en houdt het stevig vast als de rots begint te trillen. Plotseling, begon het te verbrokkelen! Lara moest nog steviger vasthouden als grote stukken rots in de rivier vallen. Door de vallende rotsstukken, was er een groot gat gecreëerd. Zonder te aarzelen, zet ze zich af van de zandbank en springt recht in het gat. Ze landde best hard op haar rug en voelde een aardige branderigheid die omhoog kwam zetten. Ze glijd verder naar beneden als de tunnel waar ze in zat naar beneden daalt naar een hogere graad. Haar lichaam stuitert hard in het rond zodra ze snelheid maakt. Lara greep een gloeistaaf en klapte het tegen de muur aan. Een briljante gloed komt tot leven en reflecteerde iedere waterdruppel op haar gezicht.

Ze hield de gloeistaaf boven haar als ze verder naar beneden daalt. Plotseling, daalt de tunnel in een scherpe bocht naar links. Lara vloog tegen de muur tegenover, haar schouder nam de meeste klap op zich. Even later, kon ze het einde van de tunnel zien. Ze vloog door het gat en werd door de lucht gegooid als ze het kanaal verlaat. Ze laat haar gloeistaaf vallen als ze vijf meter in een diepe zwembad van water beland. Een moment later komt ze boven en klimt uit op de zandbank. Ze nam een kijkje in de kleine kamer. Het was redelijk donker binnen, zijn enige lichtbron was een eenzame fakkel. Net als ze het oppakt, kijkt ze hoe

Gretchen in het diepe gedeelte van de rivier springt.

‘Gaaf het met je?’ riep Lara.

Gretchen klimt uit het diepe gedeelte grijpend naar haar arm. ‘Een beetje hobbelig onderweg.’

Ze wachten allebei totdat iedereen zijn weg naar beneden hadden gemaakt. Brian was de laatste die aankwam. Hij vergezelde de rest en nam de fakkel over van Lara.

‘Nou dat was me nog eens een ritje!’ lachte hij. ‘Is iedereen klaar om verder te gaan?’

Lara haalde haar licht erbij en bevestigde het op één van haar rugzakriemen. De anderen deden het zelfde, en wachten dan op instructies.

Brian loopt naar de enige deur van de kamer. ‘Vanaf hieruit, moet iedereen mij volgen.’ Hij duwde de deur open en stapte binnen in de eerste kamer.

Lara volgde de bemanning achteraan. Ze vertrouwde Brian niet zo en ze dacht dat hij niet echt begreep hoe plekken als deze werkten. Dit was echter prima, ze vond het fijn om vermaakt te worden.

De eerste kamer was redelijk groot. Het was gevuld met verschillende pilaren, elke leken te leiden naar een zekere route. Het was heel moeilijk te zien waar ze naartoe gingen want er waren niet meer fakkels in de kamer. Elke bemanningslid hadden hun wegwerp lampjes op hun schouderriemen geklemd van hun rugzakken, behalve Brian die hun enige fakkel droeg. Een afbeelding op één van de pilaren trok Lara’s aandacht. Ze liep er dichterbij naartoe, totdat haar licht het genoeg voor haar belichte om het te zien. Het woord *mahulog* was er boven geschreven. Naarmate ze verder gaat, zag ze dat het bijna op iedere pilaar was geschilderd. Ze kijkt vlug verderop en zag dat de anderen ze niet hadden opgemerkt. Lara wilde het woord opzoeken in haar boek, maar ze wilde de anderen niet laten weten dat ze het mee droeg. Wanneer ze de andere kant hebben bereikt, staan ze voor nog een deur. Brian draait zich om en glimlacht.

‘Makkelijk, is het niet?’

Lara schudde haar hoofd. ‘We zijn nog niet eens begonnen.’

Brian duwde de deur open en stapt in een hele smalle gang. Er was net genoeg ruimte om er in te lopen, in een enkele rij.

‘Wacht!’ riep Lara uit.

‘Wat is er?’ antwoordde Brian.

‘Deze kamer kan een val zijn.’

Howie lachte. ‘Het is maar een gang, relax.’ Hij duwde bij Brian en begon van de groep weg te lopen.

Lara kijkt toe als hij uit het licht verdwijnt van de groep.

Brian gaf Lara een verdachte blik. ‘Mij doet het niets.’

BOEM!

Lara’s ogen kijken snel om zich heen wanneer ze de ineensstorting hoort. Ze brak een gloeistaaf en gooit het zo hard als ze kon in de gang. Het stuiterde ergens vanaf en viel op de grond.

‘Wat krijgen we...?’ fluisterde Brian. Hij loopt vlug naar waar de gloeistaaf was gevallen met extreme voorzichtigheid. Hij hield de fakkel voor zich uitgestrekt en remt in zijn sporen als hij ziet wat er gebeurt is.

Lara stond achter Brian als ze ziet hoe een grote platform uit de grond omhoog komt.

Ze kon het gekletter van de kettingen horen als ze terug op hun plek omhoog gaan.

‘Howie!’ gilde Gretchen. Ze rende naar hem toe, maar Lara greep haar arm vast.

‘Wil je dat het jou ook overkomt? Blijf waar je bent.’ Schreeuwde Lara als ze het oppakt en het nog even verder gooit. Het landde naast Howie, wat zijn verpletterde lichaam deed op lichten. Vers bloed omringde in een plas naast hem, mixend met de stof op de grond. Eén van zijn armen was helemaal in de verkeerde richting gebogen.

‘Oké, tijd om verder te gaan,’ zei Lara. Ze pakte een grote steen van de grond op en gooide het vlakbij het lijk. Het mechanisme werd onmiddellijk overgehaald en het platform stortte nogmaals op de grond. Het plette Howie’s lichaam alleen maar meer, wat nog meer botten in zijn lichaam deden breken. ‘Maak je klaar.’ Ze wachtte totdat het platform weer omhoog begon te gaan, rent dan vooruit, duikend om het platform te overtreffen. Haar been brand naarmate ze rent en bijna haar steun verliest. De anderen halen veilig de overkant waar Lara op hun wachtte.

Brian veegde zijn voorhoofd met zijn vrije hand en laat een kleine zucht horen.

‘Niet zo makkelijk meer, hè?’ stelt Lara vast.

‘We zien het wel. Het kan niet erger worden dan dit.’ Hij keek beangstigend.

Lara moest zichzelf inhouden van het lachen. Ze heeft vele tombes moeten doorgaan en had valkuilen overtroffen die nog veel erger waren dan een vallend plafond. Lara spande de knoop op de hoofddoek strakker aan en gaat dan verder om de groep bij te houden. Ze bevinden zichzelf voor een doodeind als ze het einde bereiken van de tunnel.

‘Neem aan dat we terug moeten?’ vroeg Gretchen, een beetje verward door de plotselinge einde van de tombe.

‘Lijkt erop,’ antwoordde Simon met dezelfde gezichtsuitdrukking.

Brian kijkt naar Lara en geeft haar de fakkel. ‘Denk dat jij wel weet wat je moet doen.’

Ze nam de fakkel van hem over en glimlacht. Ze had het eindelijk overgenomen. Omgedraaid, hield Lara de fakkel vlakbij de muur naarmate ze erlangs sluipt. Met haar sloffende laars, kruimelen stukjes zand weg in de stof. Ze haalt één van haar pistolen uit haar holsters en richt het op de muur. Na het schieten van een aantal kogels, doet ze haar pistool terug in de holster.

‘Zijn we een beetje schietgraag?’ stelde Brian vast.

Lara neemt een stap naar voren en trapt opzij tegen de muur. Het brokkelt naar binnen waar Lara had rond geschoten. Ze kijkt naar het kleine gat, dan naar Brian. ‘Blijkbaar niet genoeg.’ Ze vuurt nog meer kogels af en schopt een groter gat uit. Ze springt naar beneden op haar buik en kruipt door het gat, met de andere drie die volgen.

Als Lara uit het gat kruipt, staat ze op en veegt wat stof af van haar kleding. Ze keek rond in de nieuwe kamer. Het was aardig groot en had net genoeg licht dat af kwam van een paar fakkels aan de muur om net de inhoud op te kunnen maken van de kamer. Lara kon net een aantal richels en hellingen uit de kamer opmaken. Ze hield van plekken als deze – ze kon zelden gevolgd worden! Het enige probleem zou zijn om rond te navigeren. Ze kon geen fakkel dragen terwijl ze aan het manoeuvreren is en haar lampje op haar rugzak begon te verzwakken.

Brian vergezeld zich bij Lara en nam de fakkel terug die ze overgaf. Hij knikte naar wat gesloten deuren in de buurt.

‘Ze zijn ook nooit open, toch?’ lachte hij.

‘Alleen de genen die zich recht achter je zullen dichtslaan,’ antwoordde ze terug. Ze liep naar de deur toe met hem om het te inspecteren. Er was niks raars mee. Het had verschillende graveringen en had ook afbeeldingen rondom de rand. In het midden was het woord *dos* gegraveerd.

‘Is dit Tagalog?’ vraagt Lara als ze naar de tekst wijst.

Brian knikt. ‘Het betekent “twee”.’

Ze nam een stap terug van de deur en draait om. Iets in de hoek trok haar aandacht en ze ging er naartoe.

‘Twee wat?’ vroeg Simon.

‘Misschien twee sleutels, of twee deuren?’ suggereerde Gretchen met opgehaalde schouders.

Lara liep naar het object toe dat zij had opgemerkt. Het was een spiegel dat was vergrendeld in de grond. Het licht op haar rugzak liet amper een worp gooien op het glas. Ze bijt op een deel van haar onderlip naarmate haar ogen de kamer doorgaan en stoppen bij de fakkels die op een van de muren waren geplaatst. Ze nam de zakmes uit haar rugzak en etst heel voorzichtig een lijn in de spiegel. De lijn scheidde de spiegel door de helft. Tevreden met de lijn, zet Lara meer druk op de lemmet, die dieper in het glas sneed. Ze sneed zo voorzichtig als ze kon langs de lijn, wat alleen de spiegel op de plek een beetje open brak. Toen ze klaar was, trok ze een van de helften van de standplaats.

‘Ik hoop dat dit je geen zeven jaar ongeluk brengt!’ riep Simon hardop.

Lara gaf een klopje op een van haar magnums. ‘Maak me geen zorgen zolang ik een van deze heb,’ glimlacht ze. Ze naderde Brian en gaf hem het deel van de spiegel. ‘Ik wil dat je me hiermee helpt. Het is te donker om door deze kamer te gaan, dus ik heb wat extra licht nodig.’

Hij hield de spiegel op de plek waar zij had aangewezen en gaat dan terug naar de oorspronkelijke spiegel. Ze draait de standplaats, richtend op de fakkels aan de muur. Onmiddellijk reflecteert het licht terug van de spiegel en weerkaatst op die van Brian. Van daaruit, weerkaatst het omhoog en raakt een andere spiegel dat verstopt zat.

Lara gaf een knik van voldoening als de hele kamer tot leven komt met een omsluitende gloed. Ze beweegt zich naar een blok en klimt er bovenop. Ze kijkt terug naar Brian en wijst haar vinger naar hem. ‘Je moet je stil houden totdat ik klaar ben.’

‘En je been dan?’

‘Maak je geen zorgen, komt wel goed.’

Hij gaf haar de toestemming signaal met zijn vrije hand en mompelt, ‘Mamaya pumatay,’ wat niet voor Lara bestemd was om te horen.

Lara deed net alsof ze hem niet hoorde als ze een van haar holsters goed zet. Ze strekt haar armen voor zich uit en buigt haar vingers. Ze trekt haar rechterhandschoen strakker aan, springt dan omhoog en grijpt zich vast aan een andere rand. Ze trekt zichzelf op en draait zich dan om. Voor haar lag nog een platform, niet zo ver weg. Na het nemen van een stap terug, rent ze vooruit en zet ze zich op de laatste seconde van de rand af. Ze vloog netjes door de lucht, perfect in lijn voor de landing. De koele lucht waait onder haar vlecht, wat het omhoog deed gaan naarmate ze verder gaat met haar sprong. Ze land op de blok en buigt lichtjes haar knieën om wat van de inslag tot een minimum te brengen. Dit hielp echter niet voor haar slechte been, het klopte als een herinnering.

Als ze een snelle blik om haar heen heeft genomen, zag ze dat het volgende deel nogal gemakkelijk zou worden als ze haar andere been kon gebruiken voor de landing. Ze rolt opzij naar rechts, springt vooruit, rolt weer opzij naar rechts en begon dan door een scherpe daling naar beneden te glijden. Lara springt snel omhoog en greep nog een rand vast. Ze trekt zichzelf omhoog en glimlacht als ze een hendel voor haar ziet. Ze kijkt naar beneden naar de groep, maar realiseert zich dan dat ze haar vanaf dat punt niet konden zien. Vlug pakt ze haar boek uit haar rugzak vurig om uit te zoeken wat Brian nou zei.

‘Lara?’ riep een stem van beneden. ‘Heb je al wat gevonden?’

Ze tuurt over de rand en dan weer terug naar haar boek. Ze moest weten wat hij gezegd had.

‘Ja!’ schreeuwde ze terug. ‘Heb een hendel gevonden! Moet alleen even een van mijn laarzen vaststrikken.’ Mamay? Was dat het wat hij zei? Snel bladert ze door het boek. Geen opkomst voor mamay, maar er was mamaya. Dat was het! Snel leest ze de vertaling: *na een poosje, binnenkort, even later*. Wat binnenkort? Ze frons als ze probeert te herinneren wat het andere woord was.

‘Ugh,’ gromde ze. Ze kon het zich niet herinneren. Lara trok aan de hendel en kijkt weer over de rand. De deur bleef dicht.

‘Hoorde een klik!’ schreeuwde Gretchen, ‘maar het wilt niet open!’

‘Ik ben nog niet klaar!’ antwoordde ze. Het woord twee was daar voor een reden. Ze schud haar hoofd als ze rondkijkt naar waar ze daarna heen moest. Direct boven haar was een andere rand. Als ze er eenmaal bovenop is, vertoonde ze zich met een klein probleem. Het licht van beneden kwam niet zo ver omhoog. Ze spant haar ogen, maar kon niets opmaken. Ze stak een gloeistaaf aan en gooit het naar voren. Het landde dichtbij een rand dat onzichtbaar was tot nu. Lara loopt naar de rand en graaft haar voet stevig in de grond. Met licht gebogen knieën, springt ze van de rand veilig op de ander. Ze pakt de gloeistaaf op en kijkt rond. Een andere rand, dat op een van de muren was geplaatst, was niet al te ver weg. Ze gooit de gloeistaaf erop en volgt er vlak achterna met een rennende sprong.

Lara vind de gloeistaaf terug en glimlacht van tevredenheid als ze de laatste hendel recht voor haar ziet. Ze haalt het naar beneden en een deel van de muur zwaaide voor haar open. Ze tuurt naar binnen en zag een enorm gat. Gelukkig, had iemand haar van een ladder voorzien die ze gebruikte om de bodem te bereiken. Ze volgde een kleine gang en komt bij een dooideind. Met een zwaaiende gloeistaaf in de rondte, kijken voor een uitweg, realiseert Lara zich dat ze al voor de uitgang stond. Ze laat de gloeistaaf op de grond vallen en duwde een grote steen uit haar weg. Ze komt uit in de kamer met de anderen net op tijd om ze in een van de geopende deuren te zien binnen lopen die zij had geopend. Al die moeite en niet eens een bedankje! Ze haastte zich om de groep bij te houden, en liep vlak achter Gretchen.

‘Mooi gedaan, Lara,’ zei Gretchen als ze al het kunstwerk op de passerende muren bewonderd.

‘Zou maar voorzichtig zijn waar je heen gaat,’ riep Lara uit, wijzend naar verderop.

Gretchen draait zich om en stopt in haar sporen. Ze waren allemaal bij de rand van een enorme daling aangekomen en Gretchen was volledig geschrokken als Lara haar niets verteld had.

‘Dit ziet er leuk uit,’ zei Brian naarmate hij naar beneden tuurt.

‘Kijk uit waar je loopt,’ antwoordde Lara als ze vooruit springt. Ze maakt een perfecte

rechte stand als ze naar beneden glijd. Dalingen waren normaal gesproken een eitje voor haar, maar haar slechte been maakt het wat lastiger. Ze brak een gloeistaaf en hield het voor zich naarmate haar laarzen de brokken overtreffen. De drie anderen volgen vlak daarachter en hadden ook hun gloeistaven erbij gehaald. Lara leidde de weg en zij volgden iedere beweging van haar. Het was donker, heel donker en Lara had een slecht gevoel in haar buik. Ze zwaait de gloeistaaf verder naar voren in de daling en glimlacht als een vlijmscherpe blad werd verlicht. Ze buigt haar benen nog een beetje meer en wachtte voor het perfecte moment.

‘Maak je klaar om te springen!’ riep Lara uit. Op de laatste seconde, zet ze zich van de grond af en springt over het blad. Ze nam geen moeite om achter zich kijken hoe de anderen het er vanaf brachten, aangezien er geen andere obstakels meer waren. Ze breekt nog een gloeistaaf en gooit het twee keer zo hard dan de eerste, maar verrekt lichtjes een spier tijdens de handeling. Beide gloeistaven waren naar beneden van de daling getuimd, wat alles op zijn pad liet zien. Een grijns komt op Lara’s gezicht als haar volgende obstakel in zicht komt. Drie bladen. Drie bewegende bladen. Drie *dodelijke* bladen. Ze kijkt toe als beide gloeistaven succesvol onder elke er rollend onderdoor gaat, eventjes weerkaatsend op de zilveren afwerking.

‘Nog drie!’ roept Lara uit als ze over de eerste heen springt. Op het moment dat ze land, gooit ze haar lichaam weer hoog in de lucht en past snel haar houding aan. Als ze land springt ze nog een keer, ontwijkend van het eerste blad. Ze kijkt verderop en zag dat een van haar gloeistaven verdwenen was. Ze breekt een andere tot leven en gooit het voorop en zag nog net een nietige flikkering van zilver in de lucht. Slecht nieuws.

‘Kijk naar mij!’ schreeuwt ze als ze de andere gloeistaaf ook ziet verdwijnen. Op de laatste mogelijke seconde, springt Lara naar voren en duikt haar hoofd zo laag als ze kon. Door de lucht, zag ze in een oogwenk dat de gloeistaven een kuil met scherpe punten had gevangen. Als ze eenmaal de andere kant van de kuil heeft bereikt, kijkt ze achterom en kon maar net de touw uitmaken dat over de daling was gespannen. Ze trekt een vies gezicht als ze zich voorbeeld als er iemand recht doorheen glijd. Dit verklaarde echter de kuil van daarnet, alle delen moesten toch ergens heen!

Brian had de rare weg opgemerkt dat Lara verderop gemanoeuvreerd had, maar kon er niet uit opmaken waarom ze dat gedaan had. Hij volgde gepast wanneer zij het deed en miste het draad maar op enkele centimeters na. Verrassend genoeg, waren Gretchen en Simon ook succesvol in het overtreffen van de dodelijke valkuil. Opeens word de daling flauwer en Lara glipt tot een stop bij de bodem. Ze kijkt achterom en zag de rest veilig beneden komen glijden. Simon verloor zijn houvast bij de bodem en beland met zijn vlakke gezicht op de betonnen vloer.

‘Beter hier dan daar boven,’ zei Lara als ze hem een schouderklopje geeft. Ze draait zich om en zo oog in oog voor een grote gouden deur te staan.

‘Goud is goed,’ riep Brian hardop met een niet-zo-lieve fonkeling in zijn oog.

Lara maakt een zelfgenoegzaam lachje. ‘De schat zit niet daar binnen, we zijn nog niet eens langs de makkelijke valkuilen.’ Voordat ze voortgaan, pakt ze een kiezelsteen uit een opening van de zool van haar laars en werpt het opzij. Ze glimlacht naar Brian en gebaarde naar de deur. ‘Na jou.’

Voor de volgende kleine minuut, beweegt de groep zich gemakkelijk rond de tombe. Ze volgde verschillende tunnels die hun nog dieper naar binnen leidde. Lara was gefascineerd

door de markeringen langs de muren. Ze had er honderden tijdens haar reizen gezien, maar elke was nieuw en aantrekkelijk. Wat echter nog veel indrukwekkender was over deze muren, was dat ze zowat helemaal uit goud waren gemaakt. Lara wenste dat ze er een van mee naar huis kon nemen om haar huidige deur van haar trofeeënkamer te vervangen! Opeens groeide de tunnel veel nauwer. Iedereen moest in een rij achter elkaar lopen vanaf dit moment. Brian leidde de weg, nog steeds met een stevige grip om de fakkel.

Lara's ogen rukken zich recht vooruit, voorop de rest. Ze kon iets verderop in de tunnel horen en spande haar oren, proberen om het geluid op te maken.

'Bladen voorop,' brulde ze opeens uit.

Iedereen stopte en draaide zich om haar aan te kijken. Echter op dit moment, maakte niemand een probleem van haar bewering naarmate ze zichzelf aldus heeft bewezen. Na het starten van nog een aantal honderden meters, arriveren ze bij een setje roterende bladen. Brian leidde de groep, dus hij was de eerste in de rij.

Gretchen controleerde haar opsporingssysteem en fronst als ze ontdekt dat het gestopt is met werken. 'Geen weg om deze speeltjes,' mompelde ze.

Lara leunde opzij om zicht te krijgen op de volgende obstakel. 'Ah ja, *deze* dingen.' Ze maakte oogcontact met Brian en knikte hem te gaan. 'Je moet het alleen goed timen,' zei ze met zekerheid aangezien ze vele van deze eerder heeft overtroffen. Ze kijkt toe als de bladen rond roteren in een grote cirkel en eens in de zoveel tijd uitvallen, met de hoop enige voorbij komende indringers doormidden te hakken.

Brian leek verlamd door deze val. Hij staart gespannen en gooit dan snel de fakkel succesvol door naar de andere kant. Na nog een moment, nam hij een diepe zucht en rolt vooruit door de cirkel, net als de bladen zich op het moment hadden ingetrokken. Hij pakt de fakkel op en zwaait naar de anderen.

'Het is niet zo moeilijk!' roept hij uit naar Simon die de volgende was. 'Je hoeft alleen naar het patroon te kijken.'

Simon kijkt terug naar Gretchen met een ongemakkelijke blik op zijn gezicht. 'Ik voel me niet zo goed,' jammerde hij.

Gretchen gaf hem een klopje en hij rolt vooruit door de ring. Gretchen moest hierna. De bladen blijven maar roteren, met geen moment langzamer te gaan. Ze kijkt voorzichtig en springt naar voren op de meest laatste seconde. Ze was te traag. Een van de bladen zwiepen uit en scheurde door de achterkant van haar shirt. Ze huilt het uit als ze zich vrij ruikt, met een grote gat in haar shirt als souvenir. Lara wacht geduldig totdat het haar beurt was. Ze rolt er elegant doorheen en vergezelde de rest. De tunnel eindigde drie meter verderop, wat een kleine gat in de grond onthulde. Op dit punt, was de ruimte breder en was voor iedereen groot genoeg om rond het gat te staan.

'Voor het volgende stukje heb je de fakkel niet nodig,' observeert Lara na het turen naar beneden. Ze springt achteruit en hangt uitgesteld op de rand. 'Zie jullie daar beneden.' Ze laat los en land op een kleine landing beneden. Ze glijd omlaag en springt naar voren op een ander groot platform. Van daaruit springt ze omlaag op de grond.

Lara neemt een kijkje in de rondte voordat de anderen waren aangekomen. De kamer was redelijk klein en in het uiterlijke midden was een kleine standbeeld. Ze loopt er naartoe en zag een naam in grote letters gegraveerd in de voetstuk: *Yamashita*. Ze noteerde ook de vloer dat het standbeeld omringde. Het zou geheid afbrokkelen als iemand een poging deed

erop te stappen. Lara springt naar voren op het eerste deel en ze voelde het onder haar brokkelen. Net voordat het valt, wipt ze naar het volgende deel, zo haar weg volgend. Als ze eenmaal op het laatste deel is geland, springt ze terug naar waar het veilig was.

‘Neem vooral geen moeite om deze plek intact te houden,’ giechelt Brian van achteren. Gretchen en Simon stonden naast hem.

Lara kijkt naar beneden en ziet ijzeren punten in de kuil onderaan. ‘Help alleen om jou intact te houden,’ verlovend ze zich. Ze nam een loopje naar de achterkant van het standbeeld waar er een plaats was die de punten niet hadden bezet. ‘We kunnen daar naar beneden gaan,’ wijst ze.

Brian knikte naar het standbeeld voordat hij verderging. ‘Yamashita was de gene die al het schat had gestolen. Hij was de gouverneur van de Archipelago. Zijn volle naam was Generaal Tomoyuki Yamashita.’

Lara springt het gat en begon te kruipen door een nauwe kruipruimte voor haar. Modder van de grond vond zijn weg achter de hoofddoek en prikte Lara’s wond. Ze moest even rusten voordat ze doorging. Brian volgde erachter, dan Gretchen en Simon die met interesse naar zijn verhaal luisterde.

‘Archipelago?’ vroeg Lara.

‘Een groep met eilanden,’ stelt Brian vast. ‘Volgens de legende, begonnen ze met hun plundering na het verslaan van de Britse strijdkrachten in Malaya en Singapore.’

‘Waarom de Filippijnen?’ vroeg ze zich af.

‘Dat was in 1945 toen hun hele keizerrijk instortte.’

Lara vervolgde haar weg als ze nadenkt over de legende. Voor vele jaren hebben vele schattenjagers geprobeerd de schat te pakken, maar niet een was succesvol. Ze wist niet eens hoeveel er eigenlijk de ingang hadden gevonden! Het einde van de kruipruimte leidde naar een hele kleine kamer. Iedereen kroop erin en kijken om zich heen. De muren waren zilver beschilderd met allerlei tekeningen die gedaan waren in lichtblauw. Op een muur was een figuur van grote man dat in extreem detail was uitgetekend.

Lara liep naar de afbeelding toe voor een betere kijk. De man zat op een troon, boven een poel met water. Er lagen kleine gouden brillen door het water heen. Zijn ogen keken omhoog naar het water dat over hem heen viel.

‘We zijn er bijna,’ kondigt Lara aan.

‘Jij moet het weten,’ ergert Gretchen zich stilletjes, maar luid genoeg voor Lara.

Lara volgde de blik van de man naar het plafond van de kamer. Een groot gat was zichtbaar en ze schatte dat het een paar tientallen meters omhoog was. Vele fakkels stonden vast aan de muren, vlakbij het plafond. Hun gloed lichte de kamer op, aangezien het weerkaatst van de glimmende beschildering.

‘Ze hebben deze plek zeker niet gelijk gemaakt,’ noteerde Lara. ‘Omhoog, omlaag, omhoog, omlaag.’ Brian knikte met goedkeuring. ‘Laten we hopen dat het makkelijker is om eruit te komen! We zullen een hoop moeten dragen.’

Een gemene grijns spettert op Gretchen’s gezicht met de gedachte van de schat. Lara wist dat het voor hun onmogelijk ging worden om bij het plafond te komen met de uitrusting die zij bij zich hadden. Er moest een andere weg omhoog zijn. Een drukplaat? Verborgen randen? Ze maakt een loopje rond de kamer voelend over de vloer met haar laars. Als ze een stoot voelt, schraapt ze haar zool erop om het zand weg te halen. Tot zover niks.

‘Ik weet zeker dat onze touwen daar bovenop komen,’ stelt Gretchen voldaan vast. Ze trekt haar rugzak af en verzamelt haar uitrusting.

Lara negeert hen als ze beginnen met het samenvoegen van hun touwen. Ze concentreert haar aandacht weer op de muur, bestuderend met een meer ingespannen blik op de afbeeldingen. Ze haalt een hand langs de verf als ze iedere afbeelding bestudeert. Haar hand borstelt zich over een bult. Ze zwiept haar hand van de muur en hurkt ineem, om zo dichterbij de afbeelding te komen. Het was een knop! Ze wilde nog even wachten met indrukken, misschien zijn er meer. Naarmate ze vervolgd met het aftasten van de muur, realiseert ze zich dat ze naar een plattegrond kijkt. Er waren zes knoppen die allemaal bij elkaar zaten, elke knop gaf een andere locatie aan. Welke zou ze zogenaamd moeten indrukken?

Lara neemt een stap terug van de muur met haar handen stevig op haar heupen gedrukt. Haar ogen glijden langs de muren, zoekend naar een oplossing. Wanneer ze weer terug komt bij de beschrijving van Yamashita, staat ze verstijfd stil. Ze wist het!

‘Wat heb je gevonden Lara?’ zei hij ondertussen lopend richting de knoppen.

‘Raak wat dan ook niks aan!’ drong Lara erop aan.

‘Brian! Zie deze dan!’ hij wees naar een van de knoppen en niet door hebben wat ze waren, drukte hij er hard op.

‘Nee!’ zei Lara met een betreurde stem. Voordat iemand ook maar tijd had om te reageren, barst er een grote rookwolk met stof uit de knop in Simon z’n gezicht.

‘Bah!’ huilde hij uit. Hij greep naar zijn gezicht, met een poging de poeder van zijn gezicht weg te vegen. Het vulde zijn neus, ogen en mond. Plotseling begint hij te gillen als het in zijn huid begint te branden.

Lara grijpt haar rugzak en haalt er haar veldfles uit. Ze draait de dop eraf en rent naar hem toe, gietend met water over zijn gezicht. Na het kijken naar Lara, komen ook de anderen toegesnel met hun veldflessen en beginnen ook water over hem te gooien.

Simon viel op de grond tussen het zand en natte plekken van het water. Hij ging door met jammeren totdat hij er ineens uit het niets mee stopt. Hij lag bewegingloos. Zijn mond hing open en zijn ogen puilden uit.

Lara knielde naast hem neer en stoot hem zachtjes aan. Ze staat op en schud haar hoofd. ‘Hij is dood.’

‘Dood?!’ zegt Gretchen met een raspemde stem. ‘Jij hebt hem gedood!’

Lara legt haar handen terug op haar heupen. ‘Wie heeft de knop ingedrukt? Niet ik, gezien ik blijkbaar niet de gene ben die op de vloer ligt.’ En draait haar rug om naar Gretchen, met rollende ogen. Ze concentreert haar aandacht terug op de knoppen. Elke locatie was geschreven in hiërogliefen die ze in haar hoofd begon te ontcijferen. Bakoe, Mongolië, Xian, Moskou, Quito en Aparri.

Simon had de Aparri knop ingedrukt. Dat maakte er nog vijf over. Maar hoeveel waren er valkuilen? Ze nam de namen weer door in haar hoofd.

‘En ben je er al uit?’ drong Gretchen aan.

Lara knikt, met een plagerig lachje. ‘Druk alle knoppen in. Je raakt uiteindelijk vast de juiste.’

Gretchen loopt met een chagrijnig gezicht naar de andere kant van de kamer. Lara hoopte erop dat ook zij een kleine ongeluk zou krijgen. Aparri was de plek waar ze begonnen

waren. Ze wist niets over Bakoe. Mongolië, Xian en Moskou lagen in Azië. Quito in Zuid-Amerika. Dus Aparri was niet langer meer aan de orde, wat duidelijk bleek omdat dat geen deel van Azië was. Ze loopt terug naar de knoppen en drukt de knop van Mongolië in. Niks gebeurde. Dan drukt ze Xian en Moskou in zonder dat er iets slechts gebeurde. Dat liet Bakoe overblijven. Het was riskant. Misschien zaten er twee kanten aan de puzzel? Ze kijkt terug naar de beschildering en onderzoekt het nog weer even. Met een snelle adem drukt ze de knop in en maakt onmiddellijk een salto opzij.

Lara kon een vreemd geluid horen, maar kon niet opmaken wat het was. Ze zet zich schrap als de muren om hun heen beginnen te schudden. Ze kijkt om zich heen, klaar om weg te springen van ieder gevaar die misschien omhoog zou komen. Minder dan een seconde later, barsten er tien schoten met water in de kamer. Het spoot uit de beschildering op de muur, waar waterdruppels op getekend waren. De kamer begon zich snel te vullen en de anderen klauteren om hun uitrusting bij elkaar te pakken.

‘Kijk wat je gedaan hebt!’ schreeuwde Gretchen naar Lara.

Lara kon niets anders doen dan haar hoofd schudden naar haar. Ze haatte het om met onbekwaamde mensen te werken. Zij waren de mensen die gewoonlijk iedereen om deed komen. Het water ging verder met het vullen van de kamer. Net als het de nek van Lara wilt overtreffen, begint ze door het water heen te banen. Het water drukte hen hoger en hoger. Ze zag het bloed uit de hoofddoek lekken in het water. Hopelijk zou dat enig modder wegspoelen. Brian gaf haar een pluim. ‘Geweldig werk! Dit is fantastisch!’ Het water stopt net als het de fakkels nadert op de top van de kamer.

Lara zwom naar het gat en trok zich als eerste uit het water. ‘Wie dit ook overleefde wist precies hoeveel water er in paste,’ merkte ze op. Ze vervolgd haar weg in de kruipruimte en liet ruimte over voor Brian en Gretchen. De groep vervolgen hun weg door de tunnel in complete duisternis. Al hun lichten waren al lang geleden uitgebrand en een gloeistaaf zou op dit punt meer irriteren dan nuttig zijn.

Na een lange kruip op de knieën, komen ze eindelijk aan bij het eind. De tunnel groeide uit in grootte wat hun genoeg ruimte gaf om te staan. Een twee en een halve meter hoge deur stond tegenover hen, die gemaakt was uit zilver. Menig ingewikkelde patronen waren erin gegraveerd. *Yamashita Yaman* was geschreven in gouden lettering in het midden. Lara stapt naar voren en drukt langzaam de deur open.

Een koor van gezoem in lage toonhoogte begroette de groep als ze de kamer binnen wandelen. Fakkels lijnen de muren die veelzeggende donkere schaduwen afwerpen. De vloer waarop ze liepen was gemaakt uit glas, wat stromend kristal heldere water onder hun onthulde. Lara’s ogen volgden het kanaal van water dat naar het uiterst midden van de kamer leidde. Haar blik gaat omhoog en was meteen gefixeerd op de wonderbaarlijke uitzicht voor haar.

De anderen waren ook gestopt om de locatie te bewonderen. Voor hun stond een verheven standbeeld van Generaal Tomoyuki Yamashita. Als in de beschildering die ze eerder waren gepasseerd, kijkt hij omhoog met een stralende en speelse blik op zijn gezicht. Zijn armen stonden net als de typische Egyptenaren getekend in boeken. Zijn rechterarm strekte naar buiten met zijn onderarm verticaal omhoog. Zijn hand stond teruggebogen, met de palm omhoog. Zijn linkerarm was exact het tegenovergestelde gebogen, onderarm laag in verticale

positie dit keer. In elke hand, hield hij enkele grote gouden solide staven vast.

Aan zijn handen hingen twee houten platformen. Het zag eruit als een heffingssysteem gezien er een direct onder zijn hand was geplaatst en de ander meer daaronder. Wat echter nog meer bijzonder was wat het standbeeld omringde. Lara werd naar voren getrokken en liet de andere twee achterwege. Een grote waterval viel over het standbeeld heen. Duizenden liters met water goten van hoog bovenin, met een mooie boog over Yamashita. Echter, het water, was lichtgroen kleurig. Lara heft lichtjes haar hoofd op, onderzoekend naar de grove vloeistof. Het was merkwaardig om ernaar te kijken, maar ze voelde aan dat er iets mis was. Ze draait zich om, met een gehoor naar het uiteinde van het gesprek van Brian met Gretchen.

‘...yaman ngayon.’

Lara keek hem aan en vraagt, ‘Gaaf alles goed?’

Hij knikt en geeft Gretchen de meest vage glimlach. ‘Zie je die waterval? Dat is het probleem. Alle legendes beweren dat de schat wordt bewaakt door een giftige waterval. Als we eenmaal hebben uitgevogeld hoe we het kunnen omzeilen, kunnen we beginnen met het verzamelen van onze schat.’

‘Dan nemen we maar fijn een uitstapje er om heen.’ Ze draait zich terug en loopt terug naar het standbeeld, met de anderen dicht achter haar aan. ‘We moeten op zijn handen komen,’ stelde Lara vast. De meest logische route was door de watervallen en dan omhoog klimmen. Ze nam een kijkje in de rondte en haar oog spot een kleine scheur in de muur op. Ze beweegt zich er snel naartoe en springt omhoog om houvast te krijgen.

Haar vingers glippen een beetje door de losse steen. Ze verschuift haar gewicht, zijdelings langs de muur. Van waar ze was, kon ze een kleine richel zien ongeveer halverwege over het water. De watervallen waren een aantal meters aan de andere kant.

‘Volg mij,’ zei ze naarmate ze vordert. Haar vingers groeven zich diep in de scheuren, grijpend zo hard als ze kon. Een misstap zou meteen het einde betekenen. Eens in de zoveel tijd moest ze los puin wegscheppen zodat ze verder kon. Na een beste training aan haar handen, komt ze eindelijk aan bij het einde van de richel. Ze controleert drie keer haar positie voordat ze loslaat. Ze land op de richel en kijkt terug hoe de anderen het er vanaf brachten en draait zich dan om.

De watervallen waren nu erg dichtbij en Lara merkt een vreemde geur op van de mist. Ze verkent haar nieuwe omgevingen en ontdekt een kleine alkloof verderop. Ze tuurt naar de kleine opening en schatte dat het ongeveer een halve meter van de watervallen was. Dit zou riskant kunnen worden. Ze springt achteruit en strekt zachtjes haar slechte been. Als ze te ver sprong zou ze geheid in het gif belanden. Als ze een te korte sprong zou nemen, zou ze in het vergiftigde water beneden belanden. Beide waren geen opties. Ze bekijkt voorzichtig haar voorgelegde landingsplek en schiet dan vooruit. Ze zet zich ongeveer twaalf centimeter van de kant van de richel af en vliegt richting de alkloof. Lara buigt haar lichaam halverwege om zo haar algemene afstand te vergroten en land halverwege op de plek waar ze haar oog op gelegd had. Niet slecht.

Ze stak haar hoofd uit het gat en keek om de hoek. Brian en Gretchen waren bijna bij de richel. Als ze beide eenmaal veilig geland zijn, houdt Lara haar hand omhoog naar hen.

‘Wacht! Ik moet eerst een blok uit de weg schuiven. Blijf nog heel even.’

Ze bevestigen haar door te knikken.

Ze trekt zich terug in de alkloof en grijpt snel naar haar Tagalog boek uit haar rugzak.

Ze ging op zoek naar het een na laatste woord dat ze Brian hoorde zeggen – *yaman*. Het betekende “kostbaarheden”, of “schat”. Het laatste woord, *ngayon*, duurde iets langer met vinden vanwege zijn spelling. Het werd gedefinieerd als “nu”. Ze stopt het boek weg en duwt een grote rotsblok uit de alkoof. Het viel snel naar beneden, wat een grote plons in het water creëerde. Ze gebaart naar de anderen te volgen, om zo vervolgens de tunnel in te gaan die de rots had verstopt. Er was geen nood in om een gloeistaaf te breken, aangezien een fakkel aan het einde van de tunnel verlichtend van de gouden muren weerkaatst. Lara veegt haar hand langs een van de zijdes naarmate ze verder vordert. De muur was ontzettend glad en vlekkeloos. Als ze halverwege is, ziet ze iets verderop. Pijltjes.

Ze wacht totdat de anderen bij haar hebben aangesloten en wijst vooruit. ‘Giftige pijltjes, om die maar even toe te voegen aan onze thema van vandaag.’ Lara loopt naar voren naar de plek waar de eerste zender lag, waar het haastig de pijltjes uit de muur schoot. Ze wacht totdat het vluchtig genoeg was om veilig door te gaan. Ze sprint vooruit en komt dan nog een set tegen. Deze waren uitstekende hoofddoelen en konden makkelijk worden overtroffen door er onderdoor te rollen. De volgende paar waren een beetje riskant aangezien er een set boven elk andere set van pijltjes zat. Op de laatst mogelijke seconde duikt Lara naar voren, zeilend door het midden van de val. Ze maakt een duikeling en staat op. Verder door de tunnel, nam ze geen moeite om op de anderen te wachten. Ze houdt ervan om de eerste blik te werpen op het volgende deel. Wanneer ze het einde bereikt, ziet Lara zich zelf uitkomen uit een kleine gat in de achterste muur, direct achter het standbeeld.

Als Brian en Gretchen weer zijn aangekomen, wijst Lara vooruit. ‘Moet eerst naar beneden met het gebruik van de katrollen.’

Gretchen puft en verklaard, ‘Waarom daar naar beneden gaan als we allemaal duidelijk een hendel bovenop zien?’

‘In mijn tijd van avonturen, heb ik geleerd dat je soms moet terugtrekken om door te gaan.’

‘Goed. Ik ga wel naar boven dan.’

Lara kijkt terug naar Brian. ‘Kom je met me mee? Ik heb iemand nodig die me kan helpen met de katrol.’

Hij knikte en gaf Gretchen een schouderklopje. ‘Laten we beginnen.’

Lara voerde een perfecte rennende sprong uit, landend op een smalle richel op de achterkant van het standbeeld. Ze hijst zich zelf op een andere richel. Vlak voor haar neus was een korte gang. Aan het einde was een daling, leidend naar beneden in complete duisternis.

Nadat Brian is gearriveerd, breekt Lara een gloeistaaf en gooit het naar beneden van de daling. Het tuimelt van de heuvel naar beneden, landend in een kuil met punten.

‘Het is geen tombe zonder deze jongens,’ glimlachte ze. Ze draait zich om en glijd achteruit naar beneden. Net als ze van de richel begint te vallen, reikt ze omhoog en grijpt zich vast. Ze kijkt achterom en ziet net boven de dodelijke punten een kruipruimte. Ze kijkt op naar Brian die nog een andere gloeistaaf had gebroken om nog wat beter te zien.

‘Achter mij is een kruipruimte,’ zei ze. ‘Pas op met je sprong.’ Ze zet zich van de muur af, draait in de lucht en grijpt zich vast aan de kant. Ze trekt zich omhoog en kruipt naar het einde waar ze vervolgens uitkomt op een richel achter Yamashita’s rechterhand.

Brian vergezelt haar op de richel en kijkt gapend naar de grote gouden staven rustend

op zijn palm. Allebei liepen ze op zijn hand.

‘Hier is wat geschreven,’ Lara wijst naar voren. “*Lumubog, magpataas, lumubog.*”

‘Omlaag, omhoog, omlaag,’ vertaalde Brian, nog steeds gefixeerd op het goud.

‘Heeft waarschijnlijk te maken met de heffing. Ik ga naar beneden, dan kom jij naar beneden om me terug omhoog te tillen. Ik kan mogelijk een van de staven op het platform duwen om jou omhoog te laten komen.’

‘Oké, dat klinkt goed. Ik ga wel naar de andere hand.’

Lara knikt en stapt dan voorzichtig op het platform. Onmiddellijk komen de gouden kettingen tot leven, die haar langzaam laten dalen naar het voetstuk van het standbeeld.

‘Hey Lara!’ roept Gretchen van bovenaf.

Lara doet haar hoofd schuin en kijkt omhoog. Ze had een hand op de hendel.

‘Je ben je tijd aan het verdoen! Dit is de uitgang.’

‘Gretchen! Haal het niet over!’

‘Waarom niet? Zodat jij er met alle eer vandoor kunt gaan als jij als eerst de schat vind? Ik dacht het niet!’

Hard slaat ze de hendel om.

Lara kijkt als een kleine platform uit het water van beneden omhoog rijst. Water stroomt er vanaf als het bovenkomt. Gretchen verdoet geen tijd om er naartoe gaan. Ze springt erop en het begon te bewegen naar het kanaal van water waar ze over gelopen waren toen ze de kamer binnenkwamen.

‘Ga daar vanaf!’ schreeuwde Lara. Gretchen luisterde niet langer meer. Het platform dreef recht onder de waterval. Gretchen viel meteen op haar rug van de kracht van het water. Ze begon te gillen en begon wanhopig het vergiftigde water van haar lichaam af te vegen. Het gif deed zijn werk en ze begon snel dood te gaan. Ze rolt in het water, duidelijk om zo te proberen uit het pad van de waterval te gaan. Als een dolzinnige begint ze rond te spetteren voordat haar ogen verwijden als de dood haar langzaam naar beneden trekt.

Brian staart naar de plek waar Gretchen plotseling was verdwenen.

‘Ze luisterde niet naar me,’ verklaarde Lara.

Brian slikt een brok door zijn keel en knikt. ‘Zie je al iets daar beneden?’

Als het platform de bodem heeft bereikt, springt Lara er vanaf om een kijkje te nemen. Er waren daar nog meer grote staven van goud, maar veel te zwaar om te dragen. Ze loopt om naar de andere kant van een van de gouden stukken en glimlacht.

‘Hendel hier!’ roept ze omhoog. Ze trekt het naar beneden en kijkt om haar heen.

‘Ik zie nog niks gebeuren,’ riep Brian terug.

Lara stapt terug op haar platform op het moment dat hij omlaag gaat met de zijne.

‘Kan getimed zijn,’ antwoordde ze. Ze springt van het platform af als het de top heeft bereikt. Brian wachtte beneden. Ze vond een kleinere blok van goud en duwt het op het platform, maar het werkte niet echt mee.

‘Eens even zien hoeveel je waard bent,’ lachte Lara. Ze duwt er nog een paar andere blokken op totdat het eindelijk begint te dalen, wat Brian terug naar de top brengt. Als hij eenmaal veilig aangekomen is, manoeuvreert hij zich om het standbeeld om Lara te vergezellen. Beide van hen kijkt naar beneden naar het drijvende platform.

‘Ziet er naar uit dat dit de enige weg is,’ verklaarde Lara.

‘Dan denk ik dat jij maar als eerste moet gaan,’ antwoordde hij.

Lara draait fronsend naar hem toe en zag net op dat moment op tijd zijn hand omhoog gaan. Ze duikt uit de weg van het krijgen van een nare klap tegen het hoofd. Ze trapt uit, met de bedoeling hem te laten struikelen, maar hij stond te vast op de grond. Hij schopt haar recht in de buik wat haar over de richel doet vliegen.

De wind werd gelijk uit haar geslagen als ze de klap opvangt. Ze grijpt zich vast aan de richel met een hand en krijgt het een beetje moeilijk om haar andere hand erbij te halen. Ze hing boven een klein gebied, maar ze was niet zeker of ze veilig beneden zou komen.

Plotseling komt Brian tevoorschijn, torenhoog bovenop haar met een gemene grijns op zijn gezicht. Hij hield een pistool vast in zijn rechterhand en hield het op haar hoofd gericht.

‘Je kunt me nog niet vermoorden,’ zegt ze met een grijns.

‘Waarom niet?’ antwoordde hij, plagend met haar.

‘Je weet niet waar de schat is.’

Hij lachte en wees achter hem naar de grote stapel met gouden blokken.

Lara wilde geen seconde verspillen. Ze gooit zichzelf terug bovenop de richel en trapt hem in de rug. Hij struikelt naar voren en draait zich vurend naar haar om, met drie schoten. De eerste miste haar volledig. Met de tweede bukt ze ineen en met de derde doet ze een salto achterover om te ontwijken. Ze valt door de lucht en land pijnlijk op de richel onderaan. Ze had haar schouder best ernstig geschaafd. Ze haalt beide pistolen erbij en hield ze boven haar hoofd, gericht op de richel boven haar.

‘Heb ik je te pakken Lara?’ fluisterde hij.

Ze maakte geen enkel geluid.

‘Lig je nu dood onderaan mij, of doe je maar net alsof?’

Ze kijkt naar haar rechts, naar beneden naar het platform in het water, dan terug omhoog naar de richel.

‘Denk dat er maar een manier is om dat uit te zoeken!’ lachte hij. Zonder enige waarschuwing, werd er een enorme gouden blok over de kant geduwd. Het stort op de richel, neerstortend met een grote knal, wat de richel compleet uiteen doet spatten door de inslag.

Brian kijkt met verwachting over de richel. Ze was er niet. Hij keek naar waar de blok was geland op de voetstuk van het standbeeld en naar de vernietigde richel. Daar ook niet. Hij haalt een hand over zijn voorhoofd en rukt om zich heen, met het gevoel dat ze achter hem sluipt. Niet daar.

‘Je lijkt een beetje in de war,’ roept Lara naar hem van onderaf. Ze zwaait vanaf haar plek op het drijvende platform. Hij schiet zijn arm omlaag, vurend met wat kogels op haar. Lara deed haar best om ze te ontwijken, rond manoeuvrerend op het platform, met de poging niet in het gevaarlijke water te vallen. Het platform begon voor de tweede keer naar de watervallen te bewegen.

‘Je zit in een klein moeilijk parket Lara,’ toonde hij vrolijk. ‘Zou het van Gretchen geleerd hebben.’

Lara lacht als ze de veldfles met kokosnoten melk tevoorschijn haalt uit haar rugzak. Ze draait de dop eraf en gooit het opzij. Ze giet het melk volledig over haar heen. Net als haar rug het water wilt aanraken, knipoogt ze naar Brian en geeft een kleine zwaai.

Hij kijkt toe als Lara dwars door de waterval heen gaat. Op het eerste moment wankelt ze een beetje maar herpakt als snel haar evenwicht. Ze houden oogcontact naarmate ze naar achter loopt, naderend naar het kanaal met water. Hij was op het punt nog een schot naar haar

af te vuren maar verbaast zich als de glazen vloer achter haar uit elkaar explodeert.

Lara hield Brian's verbazende blik met een glimlach aan naarmate het glas achter haar uitbarst. Het platform dreef over het kanaal beneden en het glas ging maar door met exploderen, wat de weg vrij maakte. Net voordat het kanaal begint te dalen, gooit ze de halfvolle veldfles in het water. Het tobde rechtop in de golven – het was Brian's enige hoop voor overleving.

Ze hurkt ineem en houdt zich vast aan het platform naarmate het begint af te dalen in een nieuwe kamer. Het was raar dat ze deze weg op werd gedraaid toen het water in de plas golfde. Dan realiseert ze zich dat het zich verbond met een spoor onder haar. Wanneer ze de bodem van de daling bereikt, raakt de voorkant het water, wat water op Lara doet spetteren.

Ze spant zich aan, maar herinnerd zich dat het veilig was. Ze draait om en haar ogen verwijden zich aan het nieuwe uitzicht.

Het platform gaat verder door het water in een veel trager pas dan daarvoor. Lange lakens van dun, sluierachtig materiaal hing van het plafond. Het piekerige materiaal glijd bovenop Lara naarmate ze door passeert, zachtjes fladderend naar beneden achter haar. Ze gebruikte haar handen om het opzij te duwen, benieuwd om te zien wat er voorop was. Plotseling rolt er een zachte mistbank over het water heen, klimmend op het platform, draaiend om de laarzen van Lara. Ze kijkt vooruit en ziet twee grote witte lakens de weg blokkeren. Lara grijpt naar haar pistolen maar stopt. Een zacht licht verlicht de lakens van achteren. Verschillende kleuren van omsluitende lichten dansen en sprankelen op het witte lap met stof. Op het moment als het platform er net doorheen wilt gaan, werden de lakens zachtjes naar elke zijde van het water geschoven. Lara kijkt hoe de lap voorbij wappert, met de onderkant die gracieus meereist van achteren. Als haar blik zich nogmaals vlug voorop werpt, lichten haar ogen op van de scene voor haar neus.

Het kanaal eindigde hier en ze stapt van het platform af op de grond. Zachte koude accenten reflecteren zich van haar gezicht af. Ze keek in verwondering helemaal om haar heen. Duizenden gouden staven vulde de kamer. Ze waren in nette rijen opgestapeld met fluwelen doeken voorzichtig tussen elke staaf gelegd. Voorzichtig loopt Lara tussen de rijen, met geen enkele aanraking. Ze zocht een schat maar nam nooit veel, een souvenir op z'n minst. Ze leefde voor het uitzoeken van verschillende bevolkingen over de hele wereld. Haar tevredenheid kwamen van haar ontdekkingen en studies, niet voor het nemen van de grote prijs aan het eind.

Aan het einde van de rij waar ze in was hingen nog meer lakens boven haar hoofd. Met een van haar handen, glijd ze het zachte materiaal uit de weg en haar mond valt in ontzag. In een plas stond een kleine standbeeld van Yamashita, met nog meer gouden staven die hem omringden. Ze loopt dichterbij hem toe en zag dat er kleine gouden vlokken in het water lagen. Het was absoluut verbazingwekkend om al het schat in de tombe te zien. Lara kon niet geloven hoeveel goud er voor haar zat en het was allemaal hier vanwege een grote plundering feest dat vele jaren terug was gebeurd. Ze kijkt even naar de ogen van het standbeeld met een poging uit te zoeken waarom het hier allemaal naartoe was verzonden. In elke kwestie, had ze nu wel bewezen dat alle legendes waar zijn.

Een kleine lach laat zich op haar lippen zien als ze iets anders opmerkt in de poel. Ze stapt in het koele water en waad zich richting het midden waar ze door het glinsterende water reikt en een kleine gouden boot oppakt. Het kwam overeen met de ene die Lara had gered. Ze

houd het voor haar omhoog en onderzoekt elke centimeter van het fijne detail van de boot. Ze draait het om en merkt wat ingegraveerde woorden op de bodem op: *Magtiyaga* – “Volhouden”. Lara knikt in overeenstemming en stopt voorzichtig de boot in haar rugzak. Dat was zeker een blijvertje, om meer dan een reden.

Lara trok zich terug uit het water en nam nog een kijkje door de kamer. Ze was er maar al te blij mee dat Brian en zijn bemanning de schat niet hebben kunnen zien. Ze moest er echter zeker van zijn, dat als hij het wel tot de kamer redde hij niet de mogelijkheid kreeg om met iets eruit te komen en Lara wist maar al te goed wat te doen. Ze steekt haar hand uit en pakt een van de gouden staven op. Onmiddellijk klinkt er een luide dreun van gerommel door de kamer heen. Ze begon het terug te leggen maar kreeg twijfels. Kan dienen als een fijne papiergewicht! Met een kleine grijns stopt ze het in haar rugzak en rent achter het standbeeld waar ze de hendel overhaalt en door een valluik valt.

Het gerommel begon alsmate luider te worden naarmate ze naar beneden glijd van een grote daling. Ze zag hoe de kamer boven haar begon in te storten. Ze moest er zo snel mogelijk uit voor het geval de hele plek besluit om uit elkaar te vallen. Als ze de bodem heeft bereikt, hoort ze ander gerommel en gaat meteen op haar gevoel net op tijd opzij rollen voordat ze werd geplet door een rollende bal. Ze haast zich naar de andere kant van de kleine kamer en duwt een deur open. Voor haar stond een lange lege gang. Ze brak een gloeistaaf om beter te zien, maar zag verderop geen gevaar. Natuurlijk, wist ze wel beter dan er vrolijk op af te dansen. Met haar vrije hand haalt ze de kralenketting uit haar rugzak en breekt het koord. Allerlei kralen vielen er op de grond en ze trapt ze de gang in.

Onmiddellijk verschijnt er een blad met een schrille kreet en begon wild het lucht door te hakken. Ze doet er een rennende sprong bovenop en stopt. Ze gooit nog een andere kraal naar voren en dit keer was het blad op het niveau van haar hoofd. Ze rent naar voren en dook er eronder. Een koude rilling gaat over haar rug zodra ze het blad passeert. Zo gaat ze verder met de handelswijze totdat ze geen kralen meer had. Ongelukkig voor haar, was ze maar halverwege. Een plotseling tikkende geluid alarmeert Lara. Ze zwaait haar gloeistaaf voor en naast zich maar zag helemaal niks. Dan, knikt ze met een zelfvoldane blik op haar gezicht.

‘Een van *deze* dingen.’ Ze kijkt omhoog en al snel was het wat ze verwacht had. Een enorme stalen kooi met vlijmscherpe punten van anderhalve meter daalt vanaf het plafond naar beneden. De punten schitteren door de gloeistaaf. Opeens valt de hele kooi anderhalve meter naar beneden! Lara springt naar voren, blindelings rennend en springend. Haar gloeistaaf zorgde ervoor dat ze in een rechte lijn rende maar waarschuwde haar niet voor andere bladen voorop. Ze springt omhoog en een blad schiet uit een muur onder haar. Daarna rolt ze en voelt de bries van nog een ander op haar rug. Vlug werpt ze een blik omhoog en zag dat de punten nu nog sneller daalden. Ze had nog steeds een kwart van de weg te gaan en had geen idee wat daar zou zijn.

Ze gaat snel verder, maar niet snel genoeg zodat als ze snel moest reageren, ze te snel aan het bewegen was om het te klaren. Het patroon leek als spring, rol, spring en rol. Ze was bijna bij het einde en de punten kwamen gevaarlijk dichtbij. Ze gooit haar gloeistaaf naar voren en twee bladen zwiepen uit de muur vandaan. Zonder enige aarzeling springt en rolt ze door de middelste overloop op haar slechte been. Ze huilt het uit en valt op de grond. Het blad slaat heel dichtbij haar naar de lucht. Boven haar, waren de punten maar centimeters weg van complete vernietiging. Ze rolt op haar buik en haalt het net op tijd door een kleine deur. De

deur slaat achter haar dicht en een luide klik vertelde haar dat ze met geen mogelijkheid er meer door terug kon. Ze voelt aan haar rugzak om te zien of haar speeltjes nog heel zijn en gaat dan verder. De kamer waar ze in zat bood haar maar één uitgang aan, een poel met water. Met een diepe adem plonst ze in het water en breekt een gloeistaaf als ze naar beneden de schacht in zwemt.

Ze bereikt een paar seconden later de bodem en ziet zich zelf geblokkeerd voor een dichte deur. Ze rolt in de rondte en ontdekt een hendel achter haar. Met haar vrije hand trekt ze het naar beneden en werd opeens hard naar achteren getrokken. Een krachtige stroming grijpt haar lichaam en sleurt het door de tunnel. Lara zwaait met haar armen en schopt om haar zelf om te draaien. Ze ging alsmaar sneller en sneller door kronkels en bochten. Haar adem voorraad was aan het afnemen als ze bij het laatste grote stuk komt. Even verderop slaan er drie gelijkmatige bladen op afstand van elkaar door het water. Lara's ogen worden wijd door het akelige voorgevoel dat door haar hoofd heen ging. Ze moest onmiddellijk reageren. Ze laat haar gloeistaaf los en probeerde naar een van de muren te zwemmen. De stroming vocht aardig hard maar ze slaagde erin dichtbij genoeg te komen. In de laatste seconde zet ze zichzelf zo hard als ze kon van de muur af. De stroming grijpt haar vast en ze werd getrokken in een boog, langs het blad. Het laatste blad was langer en gaf om die reden niet de toestemming de truc voor de tweede keer te doen. Ze zwaait haar hoofd omhoog, wanhopig op zoek naar iets wat haar kon helpen.

Ze kwam zelfs nog dichterbij en was minuten verwijderd van in tweeën gedeeld te worden. Opeens komt er een idee in haar op, maar het leek niet aannemelijk. Ze haalt de gouden staaf uit haar rugzak en hield het voor haar uitgestoken, met haar ellebogen lichtjes gebogen om de schok helpen te absorberen.

Negentig centimeter ver weg... zestig centimeter. Ze dacht niet dat het zou gaan werken.

'Uhg!' gromt Lara als het blad zich in de staaf raast. Ze krijgt een terugslag maar ze trekt zich zelf naar voren met al haar kracht en de stroming scheept haar omhoog en weg van het blad. *'Dat heb ik nog tegoed van het vedergewicht!'* dacht ze. Haar longen begonnen te branden, een gevoel die nare herinneringen naar boven brachten. Opeens eindigt de tunnel en Lara werd met geweld uit het water geduwd. Ze hapt naar adem en nam een mondvul met verse lucht en realiseert zich dan waar ze zich bevind. Ze viel langs de kant van een waterval en plonst in het zoute water onderaan.

Nadat ze nogmaals boven komt, waad ze door het water terwijl ze rondkijkt. De boot van Brian was binnen zicht met de schittering van de zonsondergang daarachter. Het zout prikte haar been zo erg dat haar zicht even wazig word. Lara zwemt naar de kust en maakt haar weg op het zand. Langzaam loopt ze langs het strand richting de boot. Ze kon het aan en de weg halverwege naar huis halen voordat ze stopt om met de rest van de reis per vliegtuig af te leggen. Ze was halverwege de boot als er iemand naar haar roept. Ze kijkt in het bos naast haar en zag een troep met gewapende mannen op haar af komen rennen. Ze stopt en rust haar handen op haar pistolen. Een man vooraan komt gelijk naar Lara toe lopen. Ze doet een wenkbrauw omhoog en knikt naar hem.

'Is er iets waarmee ik je kan helpen?' vraagt ze kortaf.

De man stelt zich voor en klemt zijn zogeheten hoge rang in Aparri. 'Wat heb je zitten doen?'

‘Zwemmen, lijkt me,’ antwoordde ze.

‘Wat heb je nog meer uitgespookt?’ commandeerde hij, starend naar haar heen.

Lara schudde haar hoofd. ‘Niks.’

Een van de gewapende mannen fluisterde iets in zijn oor en grijnst dan naar Lara.

‘Blijkbaar heb je geprobeerd de Schat van Yamashita te vinden. Is het je gelukt?’

Lara hield haar handen voor haar uit gestrekt. ‘Ziet er niet echt naar uit, of wel?’

‘Vertel het ons!’ schreeuwde hij.

Lara zucht als ze kijkt hoe elk geweer op haar was gericht. Duidelijk was een kleine vrolijke reactie al dreigend. Ze keek rond naar de gardetroepen en besloot dat ontsnappen niet echt een optie was. Met een flauwe grijns kijkt ze terug naar de leider.

‘Wat als ik de schat wel had gevonden?’

Hij staart naar haar, met ontblote tanden. ‘Je zou ons kunnen laten zien waar het is,’ verklaarde hij.

‘Het is jammer dat ik een vlucht heb over een paar uur,’ zei ze met een tik op haar pols en gaat dan verder langs de groep lopen naar de boot.

‘MAGPAPUTOK!’ brulde hij.

Lara had geen idee wat hij bedoelde, maar ze kon nog wel de basis begrijpen: het zag er niet goed uit. Onmiddellijk maakt ze een achterwaartse salto en rolt in de lucht om hun richting in zicht te houden. Ze pakt haar pistolen en vuurt een aantal kogels op hun af voordat zij nog een dozijn aan kogels konden afvuren. Ze rolt naar links en haalt ondertussen wat mannen neer. Ze gaat verder met schieten naarmate ze van zij tot zij springt en dan een paar keer een aantal salto’s naar achteren doet. Overal lagen er lichamen verspreid en een paar bleven in leven. Lara knipoogt naar de overige drie mannen die begonnen waren naar haar toe te rennen. Seconden voordat ze weer konden schieten, springt ze naar voren over hen heen, met daarna een koprol achter hen op de grond. Ze schiet ze allemaal neer als ze naar haar toedraaien. Lara stopt een pistool weg naarmate ze opstaat en omdraait om vervolgens oog in oog met de leider te staan.

‘W – wacht even,’ stamelde hij, met beide handen in de lucht. ‘We kunnen hier over praten!’ pleitte hij.

Lara richt haar pistool op zijn hoofd en draait het schuin. Ze bijt op haar onderlip en even later knikt ze naar hem.

Hij laat zijn handen langs hem vallen en laat een zucht van opluchting horen.

‘Magpapatok!’ schreeuwt ze als ze twee schoten op zijn lichaam afvuurt. Hij zakt op de grond in elkaar en valt met het gezicht in het zand. Lara fronst als ze naar zijn lichaam kijkt. ‘Neem aan dat er niks meer te zeggen is, of wel? Slaap zacht.’

Lara kijkt zich uit naar de prachtige hemel terwijl ze plaats neemt op een comfortabele achterover leunende stoel op de boot. De zon ging onder en de hemel werd doorboord met stralend oranje en roze streken. Ze denkt terug aan haar bezoek aan de tombe als ze kijkt hoe Aparri langzaam uit het zicht vervaagd. Zij was de enige persoon die de waarheid wist over de legendes en had een klein souvenir om haar aan de reis te herinneren. Ze stuurt de boot met haar voeten naarmate ze haar kleine gouden boot stevig vast houdt. Ze kijkt terug naar haar vlot die trouw achter de boot met haar mee hobbelde. Als er dan een ding was wat ze had geleerd en de mogelijkheid had het uit te oefenen op haar uitstapje, dan is het om altijd vol te houden.

Tagalog Woordenboek van Lara

Tagalog Woord	Nederlandse Vertaling
Bayad	Betalen/Tarief
Dos	Twee
Hindi	Nee
Kisame	Plafond
Kumusta Ka?	Hoe is het met u?
Lechon	Geroosterd varken
Lumubog	Om te dalen
Mabuti ako	Het gaat goed
Magkano ito?	Hoeveel kost het?
Magpapatok	Afvuren van geweer
Magpataas	Verhogen
Magtiyaga	Volhouden
Mahal	Duur
Mahulog	Vallen
Mamaya	Binnenkort
Mangadang gabi	Goedenavond
Mura	Goedkoop
Ngayon	Nu
Oo	Ja
Pancit	Noedels
Para	Stop de bus
Pumatay	Tot doden zetten
Yaman	Kostbaarheden/Schat

Premonitions

Copyright © 2006 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive